Veto
ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 11, '84-'85.
Nr. 28, dd. 9 mei 1985.

Verantw. Uitg.: Paul Bijnens
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.
Tel. 016/22.44.38.

OPROEP

Veto werft nu reeds een nieuwe lichting medewerkers aan om de werking voor volgend jaar te verzekeren. Mensen die geïnteresseerd zijn in redaktioneel werk, layout, fotografie of fotozetwerk kunnen nu reeds langs komen op de 's Meiersstraat 5. Iedereen die wil meewerken is van harte welkom.

EN VERDER...

Lezersbrieven 2
Vrije Tribune 2
Minderbegoede studenten 3
Verkiezingen burg. ir. 3
Alma verbouwingen 3
Paus-kritische film verboden 4
Vexations 4
Orgelpunt 5
Ramsessie 5
Verkiezingen Katechetika 5
Verkiezingen Industr. Ing. 6
Demokratie op straat 7
Vanzwanske 7

Een pauselijk blitzbezoek aan Leuven

Maandag 20 mei tussen 19u en 20.45u zal hij dus bij ons zijn. Wie goed oplet zal de snelheidsspiraaltjes zien van de tekenaar. Al lijkt het tegen een dergelijk tempo wat afsloverij, toch wordt zijn bezoek grondig voorbereid. Veto had daarover een lang gesprek met studentenpastor Jos Van Pelt. Deze week over het nut van een dergelijk blitz-religioziteit. Volgende week over de werking van de Universitaire Parochie zelf en over de studentenspeech tijdens de officiële plechtigheid.

Jos Van Pelt kent drukke dagen. Tot drie keer toe wordt de aanhef van ons gesprek gehinderd door een telefoontje. Terwijl hij iemand van de BRT te woord staat, kijk ik rond in zijn werkkamer: sober, met een reproduktie van Karel Appel, een foto van dom Helder Camara en een affiche van het pausbezoek. Tenslotte vraagt Van Pelt om een tijdje niet doorverbonden te worden. "Heeft wat om het lijf, zo'n pausbezoek", zegt hij. "Op de duur ben je met niks anders meer bezig. Ik moet hier pastoraal werk doen, maar op die manier word ik een echte burokraat."

Veto: *Is dat niet tekenend voor alle pausreizen? Het is een veelgehoord verwijt dat ze de lokale kerken eerder hinderen in hun basiswerk, terwijl slechts de centralizatie rond Rome ervan gediend is.*

Van Pelt: «Daar is iets van. Maar we mogen ook niet dramatizeren, de voorbereiding van het bezoek legt geen beslag op iedereen en bovendien brengt het toch een aantal interessante pastorale kansen.»

Veto: *Ondertussen heb ik de indruk dat de publieke opinie opvallend onverschillig staat tegenover dat bezoek.*

Van Pelt: «Godsdienst ligt nu niet zo in de markt, een 20 jaar geleden was dat heel anders.»

Veto: *Daar ben ik het niet mee eens. Er is net wel een intense nood aan het groeien, een sterke* terugkeer naar de innerlijkheid.

Van Pelt: «Dat is juist, al is die terugkerende belangstelling niet noodzakelijk gericht op de kerk of op het kristendom. Het pausbezoek staat uiteraard heel wat meer in de belangstelling, helaas dikwijls om motieven die weinig met geloof te maken hebben.»

Veto: *Wat mij persoonlijk stoort aan het pauselijk optreden, is dat het die moderne religieuze zoektocht in de weg treedt. De mensen hebben wel genoeg van vulgair materialisme en rationalisme, maar daarom willen ze nog niet terug naar de 19de eeuw.*

Van Pelt: «Je kunt de huidige paus niet 19de eeuws noemen. Theologieprofessor Jan Grootaers, lekenwaarnemer op het koncilie, heeft daar een knap boek over geschreven, *De onverwachte Ommekeer*. Hij heeft nauwgezet alle konciliestandpunten van kardinaal Wojtyla nagegaan en gekonkludeerd dat hij tot een Vaticanum II getrouwe groep behoort. Tot die groep die de erfenis van het koncilie wil redden. Natuurlijk is daar de Poolse achtergrond van de paus. Van daaruit legt hij gans eigen aksenten en die brengen hem wel eens in konflikt met de Westerse Kçrk die in een gesekularizeerde wereld moet leven. Dat is voor Polen veel minder het geval. Net zoals voor de Derde Wereld. Daar is het konflikt dan ook veel minder sterk.»

LEUVEN VOL MUZIEK had op dinsdag 30 april een beetje last van het weer, zodat de straatmuziek pas echt begon te floreren later op de avond. Overdag kon men wel, mits een beetje meeval, de zingende fietsen van **Logos** *zien snellen. Hier en daar traden ook enkele groepen op: op de foto ziet u hoe het publiek de muzikanten op een subtiele manier toch op een podium plaatst, hoewel voor deze muziekdag als uitgangspunt was gesteld dat er geen podia zouden aan te pas komen. Voor verslaggeving zie middenpagina.* (foto Veto)

Bevrijdingsteologie

Veto: *Er is toch het konflikt rond de bevrijdingsteologie?*

Van Pelt: «Dat wordt door de westers gerichte media sterk overdreven. Er bestaat geen enkele echte veroordeling van een bevrijdingsteoloog.»

Veto: *Je kan je ook afvragen hoe sterk die bevrijdingsteologie echt leeft op het terrein. De massa's in Latijns Amerika beleven het kristendom eerder als een soort spiritisme of animisme dan als een bewustmakende, bevrijdende leer.*

Van Pelt: «Het is misschien wel zo dat gans die diskussie zich afspeelt in een meer bewuste bovenlaag. Maar via de basisgroepen stroomt dat toch door naar bredere lagen. Dat gebeurt natuurlijk op een sterk wisselende manier, al naar gelang van de plaatselijke situatie. Je mag als westerling en als intellektueel anderzijds ook niet je neus ophalen voor de spontane volksdevotie. Iemand als Lech Walesa schaamt er zich ook niet voor om op bedevaart te gaan naar Czestecowa. Je kunt hem daarom toch geen onbewust iemand noemen.»

Veto: *Wat mij ook stoort in die binnenkerkelijke diskussie is dat iedereen uit de Schriften haalt wat in zijn kraam past. In Matteüs vind je zowel "wie het zwaard hanteert zal door het zwaard vergaan" als "ik ben niet gekomen om vrede te brengen maar het zwaard". Op die manier kun je toch alle kanten uit.*

Van Pelt: «Dat is het eeuwige probleem van teksten uit hun kontekst te rukken. Als je Schillebeeckx of een andere teoloog leest, dan zie je hoe nauwgezet hij altijd iedere uitspraak in zijn *Sitz im Leben* duidt.»

Veto: *Maar dat vind ik toch veel minder terug bij de bevrijdingsteologen? Ik erger me er altijd aan als ik bijvoorbeeld de Uittocht uit Egypte als voorbeeld van de bevrijding gebruikt zie. Als je een paar bladzijden verderop leest, dan kom je daar een bloedbad van Levieten tegen op nomaden die de Wet van Mozes niet aanvaarden. Om over de uitmoording van de Kanaänieten bij de Intocht in het Beloofde Land nog te zwijgen.*

Van Pelt: «Het is inderdaad eigen aan vele bevrijdingsteologen dat ze naar onze smaak wat te gemakkelijk hun praktijk willen illustreren met beelden uit de traditie die sterk aanspreken. Daar sloeg echter de kritiek van Kardinaal Ratzinger niet op. Zijn dokument waarschuwt veeleer tegen een té materialistische opvatting van het begrip "bevrijding". Bevrijding mag inderdaad niet beperkt blijven tot het hier en nu, bevrijding heeft ook een geestelijk verlengstuk. Verlossing is een zaak van héél de mens. De vraag is echter ook of deze opmerkingen op zulke autoritaire manier vanuit Rome moeten gemaakt worden.»

Veto: *Wij hebben wel gemakkelijk praten natuurlijk, wij leven niet in Latijns Amerika.*

Van Pelt: «Precies. Wat opvalt in dat debat is de geheel andere benaderingswijze: Westerse teologen werken sterk deduktief, vertrekken vanuit een bepaald kerkbeeld en godsbegrip en bouwen van daaruit hun redenering op. Bevrijdingsteologen werken induktief, zij vertrekken vanuit de geloofspraktijk van hun kerkgemeen-

(vervolg op p. 6)

NFK evalueert zijn werking

Het probleem Kultuurraad?

NFK — Vrijdag 3 mei kwamen de kernleden van de Nieuwe Filosofische Kring bijeen om *en petit comité* hun werking van het voorbije jaar te evalueren. Naast een bespreking van de financiële toestand bogen zij zich eveneens over de NFK-vertegenwoordiging in ASR. Hierbij kon men wel zaken noteren die ook voor andere kringen van belang kunnen zijn.

Eerst werd er even gewezen op de nog geplande aktiviteiten. Vermeldenswaardig is zeker en vast het voornemen om tot na de eksamens het kringblad te laten verschijnen. Vooral tesisstudenten zouden de redaktie van de laatste *Wijzers* op zich nemen.

Naar aanleiding van een vraag vanwege de engelstalige filosofiestudenten om 3000 fr te krijgen voor het organizeren van een barbecue, werd beslist 2000 fr uit te trekken, ondanks het huidige kastekort van ca. 12 000 fr. Er werd gevraagd naar de subsidies van ASR voor NFK. Men meende dat nog steeds teveel subsidiegelden van staatswege aan de centrale studentenorganen blijven kleven, zodat kleinere kringen met weinig financiële mogelijkheden niet genoeg aanspraak kunnen maken op deze gelden. Die aanspraak noemen de filosofen een gezond en noodzakelijk eigenbelang. ASR kenmerkt zich door rigoureuze verdeelsleutels, maar gelukkig bleek dat erover gepraat kon worden, en het ziet ernaar uit dat er in de toekomst meer rekening zou gehouden worden met de financiële zwakkere kringen.

NFK heeft zich dit jaar geregeld gebogen over onderwijskundige problemen (aggregatie, programmawijzigingen, eksamens, enz.). Hierbij bleek de kringraadwerking een nuttig instrument te zijn om bredere perspektieven te openen.

Tevens werd het standpunt van het presidium over de brief naar Faze (i.v.m. het omstreden RvS-verslag) aangehaald. Het presidium vond dat de rechtzettingen nu al wel duidelijk genoeg waren, en dat verdere aktie ofwel belachelijk ofwel de zoveelste uiting van ressentiment zou zijn. De modelbrief die we kregen werd geklasseerd zonder gevolg. NFK vindt dat Faze zo'n herrie niet waard is.

De sociale raad-afgevaardigde meldde dat hij deze funktie volgend jaar niet meer wil waarnemen. Hij was vol goede moed in het begin van het jaar naar SoRa getrokken in de hoop er een stem van NFK te kunnen laten horen, maar al gauw bleek dat men hem enkel vroeg ja te knikken op de voorstellen van SoRa (op een begroting bv. waarvan hij als nieuwkomer geen iota verstond), terwijl zijn eigen voorstellen of grieven pas *au sérieux* genomen werden nadat stevig op de tafel werd gebonkt.

Het zat helemaal anders bij de afgevaardigden op de andere raden, alsook bij de 'NFK-Veto-afgevaardigde'. Dit laatste is zowat de vaste voet van NFK in Veto, waar zowel NFK als Veto tevreden over mogen zijn. Andere kringen zouden dit voorbeeld best kunnen volgen.

Vooral Kultuurraad-'t Stuc kreeg veel aandacht. Heel wat filosofiestudenten kunnen de vooruitstrevende kultuurpolitiek van 't Stuc alleen maar op prijs stellen. In al zijn betekenissen dan, want de prijs die je in 't Stuc betaalt voor Kultuur (met een grote K) is enorm laag in vergelijking met gelijkaardige centra in Vlaanderen. Dat 't Stuc niet studentgericht zou zijn kunnen de meeste studenten wijsbegeerte dan ook niet verstaan. Zijn zij dan geen studenten? Of zou 't Stuc dan even goed en op eenzelfde kwalitatief te waarderen nivo kunnen werken in studentenloze stad als Aalst? De twee AV-projekten (*Belgium Mythology* en *Leuven vol Muziek*) kenden ook op het HIW een vrij grote bijval. De kultuurraad-afgevaardigde merkte op dat er toch nog dingen kunnen veranderd worden: af en toe blijken een aantal min of meer essentiële dingen te ontsnappen aan de kontrole van de studentenafgevaardigden, zoals enkele praktische problemen tijdens de organizatie van *Leuven vol Muziek* nog hebben aangetoond. Op de volgende AV zou dit worden rechtgezet, aldus de afgevaardigde.

Ondertussen hebben de filosofiestudenten hun inschrijvingsstrook voor een programmafolder van Klapstuk '85 (te vinden op de achterpagina van de laatste *Stuc voor Stuc*) reeds ingezonden. Een oproep was niet nodig.

Bart Keunen
Jan Vansteenwegen
Bruno Verbergt

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreakties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

Bijbelpluizers en raketten

Naar aanleiding van uw artikel *Pol en Sok tegen de raketten* in Veto, jg 11, nr.26, dd. 25 april 1985, graag volgende opmerkingen.

U schrijft: "Zo ging bijvoorbeeld Sociologie voor eerste kan toch door, ook al omdat sommige Godsdienstwetenschappers niet van solidariteit wilden weten met hun stakende kollega's van Sociale Wetenschappen. Katechetika had immers de week voordien gestaakt, maar toen deden de anderen niet mee. Poets wederom, moeten de bijbel-pluizers gedacht hebben..."

1. Het ging niet om "sommige" Godsdienstwetenschappers. In eerste kan was de dag ervòòr gestemd en toen bleek dat een ruime meerderheid les Sociologie wilde volgen en dus tegen de staking van Sociale Wetenschappen was.

2. "niet van solidariteit wilden weten." Solidariteit met wat? In de week vòòr de stakingsdag had een optocht plaats — georganiseerd door Katechetika — onder de leuze: "Tegen de dood, vòòr het leven." De meerderheid der Godsdienstwetenschappers bleek inderdaad (?) tegen de plaatsing van de kernraketten te zijn. Solidair dus. Maar diezelfde Godsdienstwetenschappers waren duidelijk niet akkoord met een staking. De konklusie hieruit dat Godsdienstwetenschappers niet solidair zouden zijn, vind ik totaal verkeerd.

3. Hieruit blijkt dus dat uw redenering "Poets wederom" totaal niet opgaat.

4. We zijn geen "bijbel-pluizers", maar wel godsdienstwetenschappers. Ons studieveld is dus heel wat ruimer dan enkel exegese. Indien u dit niet wist, bent u bevooroordeeld of dom.

Enkele opmerkingen nog:

— In het stakingspiket werden verscheidene MLB-leden waargenomen. Eigenaardig nietwaar, zeker omdat er niet één eerste kanner Sociale Wetenschappen in het stakingspiket stond (als ik goed gezien heb tenminste).

— Zou dit MLB-optreden geen prachtig Veto-artikel opgeleverd hebben? Of geldt dit enkel voor een NSV-optreden (dat er nu eens *niet* was), om de weg vrij te maken (cfr. RUG-Blandijnberg)?. Zou u dan niet steigeren in uw Veto-redaktiezetel?

Jan Tusschans
Iste kan godsd.wet.

Bedankbriefje

Sta mij toe als bezieler van de overstap van Farma uit ASR naar KrUL, deze overstap te belichten vanuit het juiste perspektief, dit als reaktie op de misplaatste kritiek van de Veto-redaktie.

Laten we eenvoudig stellen dat de gemiddelde Farmaceut de werking van ASR niet kent en zelfs miskent. Een verklaring hiervoor ligt in het feit dat de gemiddelde (99,5%) Farmaceut zijn ideeën zeker niet kan kompatibel maken met de ideeën algemeen gepropageerd door ASR en voorgesteld als zijnde de mening van de student in Leuven. Basis van ASR-ideeën beperkt zich tot velerlei sociale lulkoek, waarvan het belang blijkbaar absoluut wordt genomen. De Farmaceut meent eerder dat het een grotere vorm van 'sociaal zijn' is hard te werken (jawel voor de medemens, niet voor het geld) en rendabele aktiviteiten te organiseren (niet voor het geld hoor, maar om de mogelijkheid te hebben verder uw diensten te kunnen aanbieden). De Farmaceut gelooft niet zo sterk in een sociaal parasitisme die steeds meer middelen eist van een deficitaire overheid gestoeld op zogenaamde sociale rechten. Eventjes ekstrapoleren op de ASR: vb. de Farmaceut gelooft niet zo sterk in protestakties tegen verhoging van de Almaprijzen die een normaal inflatieritme volgen (cfr. twee jaar terug). Sta mij toe te beweren dat het een grotere vorm van 'sociaal zijn' is te streven naar een maatschappij met een gezonde financiële basis. Dit laatste ontkennen getuigt van hypokrisie of naïeviteit. Het presidium heeft het als dusdanig beschouwd als zijn verantwoordelijkheid over te stappen naar een alternatief dat meer in onze lijn ligt, namelijk de KrUL. En wat had de ASR verwacht, dat we een bedankbriefje zouden sturen om gedurende al die jaren het Farmageld gepompt te hebben in allerlei absurd pseudo-sociale projekten: zo cynisch zijn we niet. Maar we vinden wel dat de Farmamiddelen zeker niet moeten bijdragen tot het rode etiket dat op de Leuvense student kleeft.

Mijne Heren van de Veto, het is zelfs onbegrijpelijk dat in welke mate al die 'rode honden' erin slagen de media te manipuleren (vb. BRT, RTBF blijven ook niet gespeend van enige roodheid in hun berichtgeving) dat ze er desondanks toch niet in slagen de Belg te overtuigen van hun zoet alternatief.

P.S. Ik tip de Veto-redaktie dat Faze dezelfde brief krijgt en eventueel publiceert dit omdat ik enige censurele misvorming vanwege de Veto-redaktie vrees.

Paul Larmuseau
namens Sjaal
2de apotekersjaar

OPEN

ma. tot vr.
6 tot 18 u.

zaterdag
7 tot 14 u.

ADVERTENTIE

TESISKAFT ZETTEN?

Het is zover. De tesis is af getikt en al. Nu nog laten kopiëren in een vermaard kopie-center. Die zorgen dan wel voor de kaft ook. Maar o wee, die prijs die ze vragen. Laat daarom je tesiskaft zetten op Veto, 't kost slechts 150 fr.; je kan ze ook nog zelf kopiëren op gekleurd karton, op Sociale Raad voor 5 fr. en laten inbinden, daar kunnen we je Acco voor aanraden. Dat is alvast een stuk goedkoper.

Als het even kan, breng dan je origineel binnen op een woensdag, of een donderdag, dan zie je die het vlugst terug. In 't weekend en op maandag en dinsdag verdient Veto voorrang. Anders zou je dit niet kunnen lezen.

KOLOFON

Veto, jaargang 11 nr. 28
dd. 9 mei 1985

Redaktie
Peter Mostrey, Bart De Moor, Pascal Lefèvre, Dirk De Naegel, Bert Malliet

Hoofdredakteur
Polleke Bijnens

Redaktiesekretaris
Filip Huyzentruyt

Eindredaktie
Polleke Bijnens

Medewerkers
Ivan De Vadder, Bart Keunen, Jan Vansteenwegen, Bruno Verbergt, Eddy Daniëls, Toon Boon, Hans Van Cauwenberg, Wim Thielemans, Peter Breughelmans, Vanzwanske, Didier Wijnants, Johan De Clus, Pascal Cornet

Foto's en doka
Didier Wijnants

Zetwerk en layout
Polleke Bijnens, Marc Heeren, Ria De Schutter, Pascal Lefèvre, Didier Wijnants, Carl Van Mol, Filip Huyzentruyt

Oplage
8000 eks.

Drukkerij
Rotatyp, Brussel

Redaktieadres
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
016/22.44.38
001-0959719-77

Redaktie
Veto 29
Vrijdag in 's Meiersstraat 5 om 16 u.
Veto verschijnt nog 2 maal: op 16 en op 23 mei.

Vrije Tribune

Paus Johannes-Paulus II komt. Gaan wij?

Het pausbezoek aan de Benelux heeft als tema het 'Onze Vader'. Het kader waarin het 'Onze Vader' tijdens dat bezoek onder de aandacht zal komen verschilt wel erg van het kader waarin het Matteüsevangelie dit gebed situeert. In het zesde hoofdstuk van zijn evangelie dringt Matteüs aan op bescheidenheid en waarschuwt hij voor de macht van het geld. Het triomfantelijk karakter en de enorm hoge kosten zijn nu precies twee elementen die bij ieder pausbezoek weer in het oog springen. Veel kristenen stellen zich hierover terecht vragen.

Onze kritiek gaat echter verder. In de pauselijke reizen wordt steeds weer een bepaalde opvatting over het geloof, over de kerk en over het leiderschap in de kerk onderstreept. Het is vooral daarmee dat we het moeilijk hebben. Met onze kritiek willen we niet de persoon van de paus treffen.

De kerk werpt zich op als een grote morele instantie voor de hele mensheid. Zij beweert verlossende woorden te spreken en het geweten aan te scherpen van alle mensen van goede wil. Wat moet je dan denken als het hoofd van die kerk tienduizenden op de been brengt, dagenlang in het centrum van de belangstelling staat en toch slechts in algemene termen over de belangrijkste maatschappelijke problemen spreekt? Natuurlijk zal de kerk de politieke leiders oproepen tot het ijveren voor rechtvaardigheid en vrede, maar dat zal ze dan doen in termen waar je alle richtingen mee uit kan. Ze laat uitschijnen dat het volgen van haar richtlijnen voor het heil van de mensen belangrijker is dan het rechtstreeks en open stelling nemen in de maatschappelijke tegenstellingen. Konkrete uitspraken mogen we tijdens dit pausbezoek echter wel verwachten in verband met de seksuele moraal, het gezinsleven, de plaats van de vrouw en de ruimte die de kerk en de kristelijke instellingen in de maatschappij moeten krijgen. In plaats van het geweten aan te scherpen sust zulk een gezag de mensen in slaap.

Haar evangelische inspiratie dwingt de kerk om ondubbelzunnig de kant te kiezen van de kleinen en de onderdrukten. Hoe komt het dat zij daar zoveel moeite mee heeft? In België bijvoorbeeld zouden klare uitspraken in verband met de raketten en het herstelbeleid meteen een stellingname betekenen tegen de kristendemokratische leiders die de paus bij zijn aankomst de hand zullen drukken; dezelfde leiders op wie de kerk rekent om haar belangen als instituut veilig te stellen.

In de Romeinse hoofdkwartieren stelt men zich de kerk als volgt voor:

- de hiërarchie en het Romeins leergezag staan centraal;
- de kerk beklemtoont eeuwige waarheden waarin ieder moet geloven (ze centraliseert het denken);
- er bestaat een sterke band tussen kerk en heersende machten, met name door het ontzien en het ondersteunen van politieke machthebbers;
- het geloof heeft vooral te maken met het eigen zieleheil en met de direkte omgeving.

Daarom werkt men in Rome gestadig aan het herstel van het vroegere systeem; denken we aan:

- de processen tegenover teologen als Küng en Schillebeeckx;
- het offensief tegen de bevrijdingsteologen Gutierrez, Leonardo en Clodovis Boff;
- het systematisch benoemen van konservatieve bisschoppen en kardinalen zoals Obando y Bravo, Simonis en anderen;
- het verbod voor priesters om aan politiek te doen.

Ook in het Vlaamse kerkleven voelen we dat deze restauratie zich geruisloos doorzet. Officieel heet het dat men van het pausbezoek een 'verdieping van ons geloof', een 'bemoediging van onze hoop' en een 'verruiming van onze liefde' verwacht. Wij menen echter dat het resultaat veeleer zal gelegen zijn in een bevestiging en een versterking van het geschetste kerkbeeld.

Maar er leeft in Vlaanderen reeds jaren ook een kritische onderstroom, die niet alleen wil opkomen *tegen* maar, net zoals de profeten, Jezus van Nazaret en vele anderen in zijn spoor, wil opkomen *voor*. Wij willen opkomen voor het leven en dus tegen de dood, die voor miljoenen in de derde wereld reeds dagelijkse werkelijkheid is en die door de voortschrijnende bewapening nu ook miljoenen in Europa bedreigt. Daarom kiezen wij radikaal voor een profetische kerk.

- Een kerk die de machten met naam en toenaam aanklaagt, die oproept tot bekering van de bestaande verhoudingen en strukturen, die onvoorwaardelijk partij kiest voor de armen en de onderdrukten.
- Een profetische kerk stelt niet gerust, ze scherpt het geweten aan.
- Tegenover de angstige veiligheid van stevige instellingen, van onwrikbare waarheden en van bezit, stelt een profetische kerk het vertrouwvolle geloof in de onderlinge solidariteit, in de persoonlijke verantwoordelijkheid en in het delen van het brood.

Vanuit deze bewogenheid willen wij in het kader van het pausbezoek aandacht vragen voor drie terreinen: de bewapeningswedloop, de onderdrukking van de vrouw en de afwentelling van de krisis op de zwaksten. Op deze terreinen toont het heersende liberaal-kapitalistisch bestel vandaag zijn ware gelaat.

Volgens ons biedt het 'Onze Vader' voor bewustmaking op deze gebieden uitstekende kansen. Wij klagen aan dat het 'Onze Vader' dikwijls ideologisch misbruikt wordt; een 'Onze Vader' die op gelijke wijze voor iedereen vader is, dient immers als toedekking van de konkreet bestaande ongelijkheid tussen mensen en verhult de onrechtvaardige strukturen die deze ongelijkheid in het leven roepen en bestendigen. Hij is in feite een beschermer van de heersende klassen en is blind voor de donkere en onderdrukte zijde van deze wereld. Wij willen het 'Onze Vader' verstaan zoals Jezus het ons geleerd heeft: als het biddende woord van de rechtelozen, het woord van geloof in de bevrijding, het woord van hoop op een nieuwe wereld.

Omdat wij daarvan overtuigd zijn en daarvoor willen strijden eisen wij onze plaats op in de kerk. Wij laten onze kerk niet los. Als blijk hiervan roepen wij alle mensen van goede wil op om woensdag 15 mei, de vooravond van het pausbezoek, de handen in elkaar te slaan rond de Sint-Pieterskerk te Leuven. Om 16.30 u verzamelen we op de binnenkoer van het Pauskollege om vandaar in stilte naar de kerk op te stappen. Rond 17.30 u verbreken we de kring. We rekenen op je.

Maatschappij- en Kerkkritische Kristenen

JCT

BERLIJN
(4 dagen) **v.a. 7.130 F**

VERBLIJF IN BELGISCHE ARDENNEN
(8 dagen) **v.a. 570 F**

SPANJE - CLUB BLANES
(10 dagen) **v.a. 6.730 F**

EXPEDITIE VAN DE PROVENCE
(15 dagen) **v.a. 10.900 F**

AVONTUURLIJKE RONDREIS SRI-LANKA
(15 dagen) **v.a. 42.550 F**

Leopoldstraat 26
3000 Leuven
tel. 016/22.76.10

Verkiezingsgeharrewar II

Ingenieurs verkiezen vrouw

Dinsdag 30 april vond in Heverlee de stembusgang plaats voor de verkiezing van een nieuw presidium voor VTK. Sinds de bekendmaking van de uitslag is een onbeschrijflijk komplekse situatie ontstaan. De officieel verkozen preses blijkt namelijk plots een andere te zijn dan de vrouwelijke kandidate waarop de meerderheid der kiezers gestemd heeft. Of althans meende te stemmen. En op de koop toe vraagt deze officiële nieuwe preses de nietigverklaring van de verkiezingen. Een poging tot resumee.

Anders dan de meeste kringen in Leuven is VTK geen feitelijke vereniging maar een heuse vzw. Dat betekent dat het verkiezen van een nieuw presidium neer komt op het verkiezen van een nieuwe vierkoppige raad van bestuur met daarrond een hele ploeg medewerkers. Kandidaatstelling voor deze verkiezing moest schriftelijk gebeuren bij de huidige preses die bovendien deze inschrijving geheim moet houden. Normaal levert dat allemaal geen problemen op. De meeste leden weten zelfs niet dat dit allemaal aan bepaalde wettige normen moet voldoen en dat hun preses tegelijk voorzitter is van de vzw.

Stunt

De verkiezingsstrijd begon dit jaar nogal slapjes en kwam laat op gang. Er was immers maar één serieuze ploeg, *Post*, die opgebouwd was rond een aantal huidige presidiumleden. Dat is al vaker gebeurd bij VTK en normaal wordt zo'n ploeg dan als voorbestemd beschouwd om te winnen. Wel gaf deze ploeg een beetje de indruk al op zijn lauweren te rusten.

Met doel aan deze makke bedoening iets te verhelpen en *Post* een beetje het vuur aan de schenen te leggen, richtten een drietal mensen een tegenploeg op, de *Harde Kern*, of kortweg *Kern*. Daar de tijd dron werd gauw een officiële inschrijvingsbrief opgesteld met daarin de drie kopmannen plus een vierde op de vier bestuursposten: voorzitter, vice-voorzitter, sekretaris en beheerder. De ploeg was echter niet erg tevreden met deze opstelling; men was eigenlijk nog op zoek naar een echte presesfiguur.

Ondertussen was de paasvakantie voorbij en restte er nog slechts één week voor de verkiezing zelf. Ploeg *Post*, enigszins zenuwachtig geworden, publiceerde dan toch nog een inhoudelijk programma en ging wat show verkopen in de lessen. Niet meer dus dan wat alle jaren gebeurt.

Maar *Kern* pakte uit met betere wapens. Iemand kwam op het idee een vrouwelijke preses naar voor te schuiven. Met dat doel werden zo ongeveer alle meisjes van het vierde jaar architektuur aangesproken. Deze antwoordden allemaal met een verontwaardigd neen, behalve ene 'Sjoera'. Een beetje tegen de wil van de drie grondleggers van de ploeg werd deze Sjoera tot preses-kandidate gebombardeerd. Eenmaal verkozen zou het geen probleem zijn een bestuurswijziging door te voeren om Sjoera ook officieel preses te maken. Dat was nodig daar zij inderdaad geen officiële kandidate was.

Preses Dirk?

Maar van al dit had de kiezer geen weet. Ook *Kern* pakte uit met een ernstige programma-brochure waarin een aantal zeer konkrete en haalbare, zij het technische, punten werden voorgesteld. De student kwam in dit programma nauwelijks aan bod. Maar de show van *Kern* in de lessen, met voor het eerst in de geschiedenis een meisje als preses en dan ook nog een architekte, was een suksesnummer.

Ook het verkiezingsdebat, de avond voor de stembusgang, viel nadelig uit voor *Post*. Kern-inspirator en officieel preses-kandidaat Dirk Meire kwam op het debat sterk naar voren. Geen wonder daar deze man al zowat vijf jaar meedraait in het VTK-wereldje en dit jaar de kursusdienst op een meer dan degelijke wijze voor zijn rekening nam. Sjoera, van wie het publiek niet kon weten dat zij geen officiële kandidate was, kwam nogal zwak uit de verf. Zij beperkte zich tot korte antwoorden die haar dan vaak nog door Dirk werden ingefluisterd. Verbazend genoeg bleef ook *Post* beneden de verwachtingen. Deze ploeg heeft nochtans ook veel ervaring in petto, maar slaagde er niet in deze uit te spelen tegen de volslagen onervaren Sjoera. Deze bleek zelfs niet te weten wat de afkorting KVHV betekent.

Dinsdag was het dus stemmen geblazen, van 12 tot 17 uur. Er kwamen liefst 648 stemmers opdagen, tegen slechts een 150 aanwezigen op het debat. Sjoera had met een allerliefste glimlach 'post' gevat aan de ingang van het stemlokaal en deelde 'haar' programma-brochure uit. Een ongewone maar niet verboden praktijk.

Rond 17.30 u was de spanning in de VTK-bar te snijden. Huidige preses Jan Laga las de verkiezingsuitslag voor: *Kern* won met 56%. Het gejuich verstomde algauw toen tegen alle verwachtingen in niet Sjoera, maar Dirk Meire naar voren geroepen werd om het preseslint in ontvangst te nemen.

Lapje

Verwarring alom. We geven enkele reakties. Preses Jan Laga: "De kiezer is voor het lapje gehouden." Preses '83-'84 Ward Maertens: "Schone rotzooi." *Post*-preses Rudi De Smet: "Dit is spijtig voor *Post*, maar nog spijtiger voor VTK." Erik Ulrix, Sjoera-vriend en -spreekbuis: "Het Sjoera-effekt was een truuk maar geen bedrog." Sjoera zelf: "...". Kersverse voorzitter Dirk Meire: "Ik trek mij terug; dit was niet de bedoeling; *Kern* kan de VTK-werking niet behoorlijk verderzetten en kennelijk is bij *Post* niemand bereid met ons mee te doen."

Die avond nog en de dag daarop ontstond een verschrikkelijk geharrewar. Er vonden onderhandelingen plaats om *Post* en *Kern* te vermelten. Daarbij kwam een kompromis uit de bus waarbij Sjoera preses zou zijn maar *Post* de raad van bestuur zou uitmaken. Ook het huidige presidium was tevreden met dit resultaat. Ons inziens echter was men hier op een onverantwoorde manier de stembusuitslag aan het interpreteren. Verblind door het ontegenspreklelijke Sjoera-effekt dacht niemand eraan dat de kiezer misschien om nog heel andere redenen tegen *Post* gestemd had. Hoe dan ook, enkele uren later lag het kompromis aan scherven toen men aan het proberen was een taakverdeling uit te werken tussen preses-Sjoera en vzw-voorzitter-Rudi. Sjoera bleek nogal naïef Rudi als "leermeester" te willen gebruiken.

De drie inspirators van *Kern* dienden dan bij de huidige raad van bestuur een aanvraag in om de verkiezingen nietig te verklaren. Het presidium besliste unaniem de kiezer hierover te laten oordelen.

Woensdag 8 mei werd er weer een algemene ledenvergadering samengeroepen waarop de leden dan moeten beslissen de verkiezingen al dan niet nietig te verklaren. Bij nietigverklaring zouden dan onmiddellijk nieuwe verkiezingen plaats vinden. Bij het ter perse gaan van deze editie was het resultaat van deze vergadering nog niet gekend.

Het presidium verantwoordt zijn beslissing ongeveer als volgt. De kiezer is ergens bedot. Hoewel de kiezer Sjoera en haar ploeg verkozen heeft, kan het huidige presidium haar niet als officieel verkozen beschouwen. Ten tweede zal de vermoedelijke terugtrekking van de drie grondleggers uit *Kern* deze ploeg dermate verzwakt achterlaten dat een presidium dreigt te ontstaan waarvoor de kiezer al evenmin gekozen heeft. De kiezer krijgt dus een nieuwe en eerlijker kans, al is het presidium er zich van bewust dat sommigen dit zullen interpreteren als een nieuwe kans voor *Post*.

Nabeschouwing

Wat er ook beslist is, dit is een farce van formaat. Het is ronduit beschamend dat de kiezer geloofde in een dergelijke doorzichtige verkiezingsstunt. Een vrouwelijke preses is dan misschien een primeur, maar helemaal geen garantie voor kwaliteit. Van Sjoera is bekend dat zij tot nu toe aan geen enkele aktiviteit van VTK of van de architektuurstudenten heeft meegewerkt. Sprekend voor de sympatie die zij geniet onder haar medestudenten is het feit dat van haar jaar, 4de architektuur, slechts zijzelf en haar vriend Erik naar de stembus kwamen. Zij voert zelf nooit het woord, vriend Erik des te meer. Het huidige presidium is er unaniem van overtuigd dat zij en haar naaste sympatisanten totaal geen besef hebben van de verantwoordelijkheid die zij op zich willen nemen.

Bovendien is het een farce dat enkele ervaren VTK-medewerkers een oppositieploeg met zoveel energie uitbouwen zonder rekening te houden met de mogelijke gevolgen. Dat zij zich nu willen terugtrekken, getuigt dan misschien van realisme, maar zeker niet van fair-play t.o.v. hun medewerkers in *Kern*.

Ook ploeg *Post* gaat niet vrijuit. Zij hebben onvoldoende gereageerd op het opkomende *Kern*. Ook een ploeg die sterk staat moet dat aan de kiezer verkocht krijgen. Wat dat betreft, is *Post* zeker in gebreke gebleven.

Het huidige presidium is zich ervan bewust door het samenroepen van de bijkomende algemene vergadering enigszins in het normale verkiezingsproces te hebben ingegrepen en vreest dan ook met deze janboel ten onrechte vereenzelvigd te worden. Men is dan ook verontwaardigd. Deze ploeg kan immers terugblikken op een jaar meer dan behoorlijke werking. Men had zich een waardiger afscheid voorgesteld dan met lede ogen te moeten toezien hoe meer dan 27 jaar VTK-geschiedenis dreigen om zeep te worden geholpen. Maar het studentengeheugen is kort en tegen september zal het meeste wel vergeten zijn zeker?

Bert Malliet

Minderbegoeden aan de universiteit...

Ze weten wat ze missen!

Studeren aan de universiteit, het kan u allen overkomen... of niet soms? In werkelijkheid 'overkomt' het steeds minder jongeren uit minderbegoede families dat zij de universiteit bereiken. Beschikt de huidige jeugd over minder hersencellen? Mist zij de typisch 'Vlaemsche werklust'? Of is studeren dan toch onbetaalbaar geworden voor deze mensen?

Traditiegetrouw stuurt de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) aan de bevoegde minister een brief om aan te dringen op een indeksatie van de studiebeurzen. Zo werd op de RvS-vergadering van vrijdag 26 april een *Ontwerpbrief aan de gemeenschapsminister Lenssens* goedgekeurd. Even traditiegetrouw krijgt de RvS dan een brief terug waarin gemeld wordt dat de 'minister de brief goed ontvangen heeft'. Het is natuurlijk een heuglijk feit om vast te stellen dat de Regie der Posterijen nog steeds goed werkt. Maar — en dit is helemaal niet meer leuk — de minister deponeert blijkbaar de zorgvuldig opgestelde RvS-brief na lezing in de papiermand.

Immers, sinds 1978-'79 is er geen sprake geweest van een indeksaanpassing van de studietoelagen. Dit betekent dat een studiebeurs een alsmaar kleiner wordend deel van de studiekosten dekt. Een sinds '78-'79 normaal geïndekseerde maksimumbeurs zou op dit moment ongeveer 108.000 fr bedragen. De maksimumbeurs bedraagt echter nog steeds 74.400 fr. De koopkracht van deze beurs bedraagt in vergelijking met '78-'79 nog slechts 68%. De relatieve waarde is dus gedaald met 32%...

Indeksatie

Terwijl de studiebeurzen onveranderlijk bleven — en dus de koopkracht daalde — steeg de studie- en leefkost wel. In het akademiejaar '78-'79 wees een enquete van het HIVA in opdracht van de RvS uit dat één jaar studeren aan de KUL ongeveer 103.000 fr kostte (beursstudenten). Een indeksaanpassing van dit bedrag (min inschrijvingsgeld) brengt de studie- en leefkost voor '84-'85 op 151.274 fr + 2.300 fr (inschrijvingsgeld) = 153.574 fr (beursstudenten). De kloof tussen de studie- en leefkost enerzijds en het beursbedrag anderzijds wordt dus jaarlijks groter.

Bovendien moeten we rekening houden met de daling van de koopkracht van de gezinnen: wijzigingen aan het indeksstelsel, verhoging van de bijdragen voor sociale zekerheid, hogere belastingen op het vakantiegeld,... Hierdoor vergroot de groep gezinnen die niet meer over het sociovitaal minimum beschikt gestaag.

Ondervertegenwoordiging

Dit socio-vitaal minimum is het bedrag dat een gezin absoluut nodig heeft om nog 'normaal' te kunnen leven. Deze gezinnen hebben zo'n 150.000 fr te weinig om hun kinderen te laten studeren! Maar... de maksimumbeurs is niet voor hen! Men heeft slechts recht op een maksimumuitkering wanneer men minder dan 60% van het socio-vitaal minimum verdient. Wanneer men dus na de eerste helft van de maand niet meer weet hoe de tweede helft zal overbrugd worden...!

Deze overbrugging zal alleszins niet gebeuren door aan de universiteit te studeren. De evolutie van de participatie van de verschillende socio-professionele kategorieën toont dit overduidelijk aan: we stevenen regelrecht af op de universiteit van de elite. Terwijl in 1968-'69 nog 31,10% van de mannelijke studenten afkomstig was uit gezinnen van arbeiders, lagere bedienden, kleine zelfstandigen,... is dit in 1983-'84 gedaald tot 21,38%. De vertegenwoordiging van de laagste socio-professionele kategorie aan de universiteit is gedaald met 10%.

Daarom is 1968 dus voorbij... En als de minister het gerechtvaardigde verzoek van de RvS — na grondige lezing — naar de vuilbak verwijst, is het zeer de vraag of er niet naar een andere manier moet gezocht worden om de minister de ernst van de situatie in te prenten... Maar hier zullen de studenten wel alleen staan, met Sociale Raad...

Johan De Clus

Volgende week: Minderbegoeden aan de universiteit, ze weten wat ze missen. Interview met de Sociale Dienst over de aktuele situatie. (deel II)

Alma II nog deze zomer vernieuwd

ALMA — In de paasvakantie is er weer een Raad van Beheer van Alma doorgegaan. Het voornaamste punt was de vernieuwing van Alma II. Ter tafel lagen drie ontwerpen van verschillende architekten, met elk een duidelijk verschillende visie.

Met twee van de architekten had Alma reeds voordien gesproken en zij brachten dus een ontwerp binnen naar de afgesproken richtlijnen: de ruimte kleiner maken, geen veranderingen aan togen of liften en dergelijke, gezelliger, knusjes maken, en maksimum budget 10 miljoen frank.

De derde architekt *Poponcini* ging de andere richting uit: hij benadrukte de grote ruimte en maakte er een spektakelruimte van, dit door alles wit te maken, het plafond te belichten, een arena in het midden te zetten. Een sensationeel ontwerp dus, maar niet zo geschikt als alledaags restaurant.

Architektenburo *Anders Bouwen* bracht een ontwerp dat koel aandeed en dat deed denken aan een modern bedrijfsrestaurant. Het getuigde van weinig originaliteit.

Het buro *Florizoone* daarentegen had wel nieuwe ideeën. Zij hadden bijvoorbeeld de Alma ook in zijn sociale rol bekeken, dus niet louter als maaltijdverschaffer. Hierbij werd aandacht besteed aan de inkomhall, het podium enz. Dit laatste ontwerp werd dan ook gekozen.

De direktie van Alma werkt nu in samenwerking met de architekt de plannen verder uit, zodat alles tijdig klaar is om in juli met de werken te kunnen starten. Men hoopt dan tegen oktober een nieuwe Alma II te kunnen openen. (PB)

Alma II op zijn best: vuil, vies, volgeklad. Maar er is hoop. In juli starten de verbouwingswerken in de hoop dat ze klaar zouden zijn tegen oktober. (foto Veto)

Een primeur: een stampvolle St-Michielskerk, dinsdag 30 april om vijf uur. De pastoor was buiten zijn zinnen; dit had hij nog nooit meegemaakt. Maar spijtig genoeg voor hem waren de blikken niet naar het altaar gericht. Achteraan was het te doen: Fred van Hove improviseerde op het orgel. De man speelde zijn gelegenheidsinstrument zelfs aan diggelen, zodat het hij zijn koncert moest onderbreken. Al bij al toch een indrukwekkende prestatie.
(foto Veto)

Vexations maal 840

"Vexations" is een rituueel. Terwijl Leuven eens storm van muziek was, kwelde zij als het oog van de storm de luidruchtige stad. Vexations ("kwellingen") hoort beluisterd en gespeeld in grootse stilte en onbeweeglijkheden (dixit Satie). Je moet in een ruimte kunnen binnenstappen die, zoals de tempel van de heilige steen in Mekka, ter onderwerping aan het heilige uitnodigt. Vierentwintig uur en zevenentwintig minuten was ook de animatiezaal van 't Stuc gekleed in zwarte doeken, duisternis en obsederende klanken; geen ander geluid kon, mocht binnendringen.

De pianisten

Het motief duurt een kleine twee minuten, maar wordt pas echt aantrekkelijk in z'n herhaling (840 maal). Een twintigtal pianisten, waaronder enkele grote namen uit de Avantgarde, lossen elkaar hierbij af.

"Dit is geen rekordpoging of sensationele heldendaad" zegt organisator/pianist Jan Vansteenwegen. Het kan ook niet de bedoeling zijn om greep te krijgen op de komponist — op zoek naar wat Satie juist heeft willen uitdrukken — of op de klanken — hoe druk ik doorheen dit motief mijn wisselende gevoelens uit. Men moet zich eerder inschakelen in de (bijna eindeloze) beweging, de opeenvolgende noten, de opeenvolgende herhalingen van het motief. "Het is niet de bedoeling om tijdens het spelen aan het interpreteren te slaan", zegt Fred van Hove na afloop. "Satie is een van de weinige komponisten waarbij er niets moet gedaan worden, hij is op zijn best als het koel gespeeld wordt, zonder tempo-wisseling, zonder interpretatie. Je moet de muziek voor zichzelf laten spreken, want dan ontstaat er iets 'vexerend'."

Het mechanische, koele van Vexations betovert en zo heeft de organisator het opgevat: zonder romantiek of sentimentaliteit, en met een gestadig volgehouden 'traag' tempo, de enige instrukties die hij zijn pianisten meegaf. En de betovering bleef niet uit. We tekenden enkele impressies van pianis-

KONSERT

ten op. "Je voelt je in trance, je voelt niets meer, je denkt niets meer, je kan blijven spelen." Niemand (ook de grote pianisten niet) bekloeg zich erover dat interpretatie uit den boze was: "Juist in die beperking is inleving pas echt mogelijk, het wordt iets mystieks, waarbij je bewustzijn zodanig vervlakt, dat je in 'n Nirwanatoestand terechtkomt." En zo leken ze ook te spelen: verslaafd aan de klank, wezenloos.

Zelfbewuste Claude Coppens probeerde zich ook "voor 100% op de muziek zelf te koncentreren" (hoewel hij zich enkele technische fantasietjes met de pedaal permitteerde), maar voelde zich daarentegen in "een klare bewustzijnstoestand". Soit, de pianisten (met of zonder grote P) lieten pretentieloos de muziek klinken, zonder zichzelf op de voorgrond te werpen. Jan Caeyers (muzikoloog aan de KUL) hield er een afwijkende mening op na — en dat kon je horen uit de ontroering. "Ik wil met klanken omgaan. Muziek als toegepaste filosofie, dat is iets anders. Daarom is het ook legitiem dat bij de 20 pianisten 20 verschillende gedaanten ontstaan, dat het een heel lang verhaal met verschillende kleuren wordt."

Toch weigerden de andere pianisten om ook maar enige dwang op de klank uit te oefenen. De herhaling en de onderwerping aan de klank openen een ruimte voor intense beleving. De afstand tussen muziek en muzikant wordt nihil: Nirwana. De komponist is morsdood maar de intensiteiten stromen krachtig. De herhaling is niet de herhaling van hetzelfde, maar de herhaling van hetzelfde in iets anders, in een onbewust gebeuren. De klanken hebben geen enkel 'doel' meer. Het onbewuste proces ontkent de werkelijkheid, het gaat een leven op zich leiden. Zo was 's nachts de teller in alle staten: hij twijfelde of hij niet één keer teveel had afgedrukt. Het zou Vexations niet meer zijn indien het 839 of 841 maal gespeeld zou worden, het zou niet écht meer zijn. (Burms heeft hier een vette kluif aan).

Vexations is een rituueel dat een energiestroom bevrijdt, dat een verslavende invloed heeft op de pianist. Woensdagochtend, wanneer de kaap van de 700 reeds is overschreden, staan de pianisten te dringen om elkaar af te

DE TIJD

Publiek in de koulissen verzeild geraakt. De koulissen: verrassend digitaal en matematisch. De muziek herhaalt zich en zet zich om in steeds veranderende cijfers op de teller. (Elk van die cijfers is evenwel gevormd door een kombinatie van slechts tien verschillende symbolen.)

De muziek 'verslavend' voor de spelers? Eveneens voor de luisteraars! Ik, als leek — van Für Elise kan ik een zin spelen, zij het nog niet met 'gevoel' — kan niet het motorisch verslavend kleven aan de toetsen ervaren, maar wel geraak ook ik verstrengeld in een meedogenloze herhaling van muzikale zinnen, waarvan er niet één aan de andere gelijk wordt. Een herhaling: meedogenloos, maar niet angstaanjagend, eerder troostend, als het aanrollen van de branding. En soms valt er een noot weg, en dan is het alsof ik daarop zat te wachten.

De luisteraar speelt mee! Vexations zou niet zijn wat het nu aan het zijn is — terwijl ik dit schrijf — zonder het gekraak van de banken, het geschuifel van voeten, het gesnurk — de geluidjes die samen een al even meedogenloze stilte in het leven roepen (al evenmin

angstaanjagend, eerder troostend), een stilte die de bedding is waarbinnen Vexations verder en verder en verder aanrolt.

De zee. Steeds dezelfde en nooit dezelfde. De herhaling van Satie. Steeds hetzelfde en nooit hetzelfde. De uitvoeringen verschillen onderling, net zoals de golven nooit twee maal in een zelfde formatie het strand opspoelen, net zoals elke wolkenkonfiguratie telkenmale iets anders uitbeeldt. Twee maal in dezelfde rivier, dat gaat niet.

En toch... Dit is de wonderlijke ervaring van het avondlijke, nachtelijke en ochtendlijke verblijf op deze 840 maal Satie. Je blijft en je komt terug, en er is niets veranderd. Enkel het getal op het bord is een vage aanduiding van een voortschrijdende tijd. 420, 620, ... 720 op dit ogenblik. (Er komt onvermijdelijk een eind aan, maar dat is slechts een niet essentiële noodzaak.) Het vereiste aantal opvoeringen had net zo goed 7380 of ∞ kunnen zijn. (Of 1, want het stuk is op zichzelf reeds behoorlijk repetitief.)

De zaal binnenkomen of voor een aanrollende zee staan is hetzelfde. Een schuimkop, een aanspoelende krat, een meer dan 'normaal' onstuimige golf, dat zijn (zich binnen een ruimer kader toch ook herhalende) toevalligheden. Ze komen hier terug als een te zacht aangeslagen noot, als een snurkende luisteraar rond 6 uur 's morgens — luistert hij ook terwijl hij slaapt —, als het hoorbaar verschil tussen de beide piano's. Het hoort er allemaal bij. Waar het om gaat is de eb en vloed van de zich steeds herhalende melodie, het aanvankelijk gebroken klinkende ritme dat zich (door gewenning) verzoent tot een aanvaardbare melodie.

Binnen in deze zaal, die een beschermd oord van gekoncentreerde herhaling geworden is — net als de zee —, verzinkt de tijd. Want niet de tijdelijke gebeurtenissen (de kuch, de deur, de stap) duiden de tijd aan, want ze vinden toevallig plaats, niet in een vooraf bepaalde orde — maar wel de klanken, allen op elkaar gelijkend, en dus voor het tijdsbesef waardeloos.

Ik ga naar buiten en merk dat het klaar geworden is. Het uurwerk in het kaffee wijst pijnlijk precies 7 uur aan. Maar straks zal het opnieuw donker zijn en ik weet: ook dit ritme herhaalt zich.

Het meeleven met Vexations is geen kwelling. (Misschien soms voor de spelers, maar niet voor de luisteraar). Integendeel. De ervaring die het met zich meebrengt is diepgaand: wie hier is binnengeweest heeft de tijd werkelijk 'gestopt', want hij heeft ingezien dat de lineariteit van de tijd buiten de zaal een goedkope fiktie is. Die ervaring is meedogenloos, maar op een vreemde wijze niet angstaanjagend, maar troostend. Troostend klinken daarom ook de klanken van de piano's, de opeenvolging van die klanken, de herhaling van die opeenvolging.

Het ad infinitum lijkt plots enkel aanvaardbaar als cirkel, niet als lijn.

Pascal Cornet

Akademische overheid verbiedt paus-kritische film

Vice-rektor Sabbe heeft De Andere Film (DAF) het Auditorium Vesalius geweigerd voor de vertoning van *Il Pap' occhio*, die daar normaliter op 14 mei eerstkomend zou doorgaan. Hij vond het niet galant dat zo'n film gedraaid werd in een zaal van onze alma mater, die als gastuniversiteit optreedt voor de paus tijdens diens rondreis in België. DAF zal de film nu projekteren in *De Proletaar* (Mechelsestraat), op 14 mei om 20.30 u.

De Andere Film had zoals gewoonlijk het Auditorium Vesalius (AV) voor hun programmatie van april en mei gereserveerd. Die zalen moeten aangevraagd worden bij studentenaangelegenheden; vroeger was dat niet zo'n probleem en werd er vrij gemakkelijk toelating verleend. Vandaag de dag echter is Sabbe daar de baas, en moet de aard van de aktiviteit, wie er komt spreken of welke film er gedraaid wordt, bij de aanvraag gevoegd worden. Het blijkt dat dit laatste voor films meestal niet gebeurt omdat de titels vooraf niet vaststaan; men beperkt zich dan tot de vermelding van de strekking van de film. Ook met Il Pap'occhio was dit het geval. Tot dan geen problemen.

Beleefd zijn

Op donderdag 25 april leest vicerektor Sabbe in het dagblad voor staatkundige, maatschappelijke en ekonomische belangen dat een antipauskommitee in het Auditorium Vesalius een film zal vertonen in verband met het pausbezoek. De naam van DAF wordt er niet in vermeld. Die wisten er trouwens niets van af; bij Sabbe gaat een lichtje branden. Wel wat laat, als je bedenkt dat de film reeds in de Stuc voor Stuc aangekondigd werd, en dat Sabbe die op zijn kantoor ontvangt.

Trees Deloddere, Sabbes sekretaresse, denkt dat DAF deel uitmaakt van een antipauskommitee en verontwaardigd over dit "misbruik van vertrouwen". Luc Gommers van DAF en Marcel Meeus van Kultuurraad worden door Sabbe ontboden. Het misverstand als zou DAF deel uitmaken van een antipauskommitee is vlug opgehelderd. Moeilijker wordt het om Sabbe te overtuigen dat de film niet tegen de paus als persoon gericht is. Sabbe weigert een zaal van de unief ter beschikking te stellen voor een pauskritische aktiviteit, omdat het niet beleefd, niet galant is ten overstaan van de paus die door de KU Leuven als gast wordt ontvangen. Tegenargumenten dat het recht op vrije meningsuiting grondwettelijk verzekerd is, dat er plaats moet zijn voor een kritisch tegengewicht in de mediabelangstelling voor het pausbezoek, dat het normaal is dat de paus als publieke figuur blootstaat aan kritiek en satire, worden door Sabbe niet aanvaard.

Verder gaf Sabbe te verstaan dat het in zijn macht lag om in de toekomst ook nog zalen te weigeren, als DAF de film hoe dan ook vertoonde. Ook zal in de toekomst de titel van de film opgegeven moeten worden bij een zaalaanvraag.

DAF heeft besloten de film te laten doorgaan in De Proletaar, op 14 mei 1985 om 20.30 u, omdat zij vinden dat het programma geenszins beledigend is voor de persoon van de paus.

Hieruit blijkt nog eens dat er in de weken voor en tijdens het bezoek van de paus aan ons land niks kritisch in verband met de paus aan bod mag komen. Ons landje moet een modelstaat schijnen. Het gerucht doet trouwens de ronde dat het episkopaat in een rondschrijven aan alle Vlaamse magazines gevraagd heeft om de reklame voor Spa "zo blijf je zuiver jezelf" niet te publiceren in de week van het pausbezoek. Kwestie van zuiverheid zeker.

Filip Huyzentruyt

lossen.

Maar, zoals alle rituelen, heeft ook deze een vervreemdend effekt. De willoze onderwerping aan de herhaling en aan het klankenproces is verterend. Karel Goeyvaerts voelde zich tijdens het spelen een masochist. "Ik voelde het echt verpletterend werken." Wanneer je het logboek van de pianisten erop naleest stuit je vaak op woorden als: "doodsangst, beklemming (Goeyvaerts), bangelijk (van Hove)", maar ook: "trance, verslaving, eindeloos"...

De afwisseling van beklemming en verslaving wijst er 'voorwaar' op dat hier een intensiteit aan het werk is die met geen woorden te beschrijven is, dat de muzikant het gebeuren niet bemeestert, maar dat de klanken de pianist meevoeren. Dit is niet het normale leven; het is een rituee1.

Tijdens de laatste ogenblikken, de laatste herhalingen (835, 836, 837, 838, 839, 840) kulmineert de spanning en ook de vervreemdende onderwerping intensifieert. De laatste pianist beleeft elke noot, maar het tempo blijft strak. Dit is de ideale Vexations. Anders dan de vaak lichtvoetige uitvoering van Cage (met grapjes en variaties), anders dan de show van Reinbert de Leeuw, is dit de totale slavernij aan de klanken van Satie.

12u38, woensdagmiddag. De laatste klanken vinden hun weg en dat stopt 'hèt'. Na een moment stilte volgt een barbaars applaus. Voor het bord met een ontnuchterende 840 luisteren een handvol Satie-junkies naar het handgeklap. Het was geen kwelling, maar een intense beleving; geen verveling, maar verslaving. "Ik kan niet geloven dat het hier ophoudt", zegt Jan, waarna slechts één vraag rest: "Waarom is Vexations geen Perpetuum Mobile?"

Een luisteraar

Eén iemand slaagde erin bijna 400 maal Vexations te beluisteren. Rekordzitter Luk Vanhoof: "Voor mij is het sportieve krachtpatserij, een grap eigenlijk. Je moet Satie als een grap beschouwen, en niet zo ernstig als vele pianisten hier." Op de vraag of hij ook de 840ste maal zou meemaken: "Het werk is natuurlijk oervervelend en sommige pianisten spelen het zeer traag, zodat het op de geeuwspieren gaat werken. Wanneer het zover is, verlaat ik de zaal."

Bart Keunen

Orgelpunt was orgelpunt

Muziekdag kwam pas 's avonds los

Het *Orgelpunt* in het Maria-Theresiakollege, dat bedoeld was als een soort sluitstuk van *Leuven vol muziek*, is eigenlijk een welgekomen katalysator geworden op dinsdag 30 april. In de namiddag was er (door het slechte weer?) niet veel te merken van de straatmuziek. Maar de opkomst voor de bulderende kakafonie van het *Orgelpunt* was mooi, al liep het zaakje wel wat uit de hand. Hoe dan ook: vanaf dan hing Leuven ook daadwerkelijk vol muziek. Zo gaat dat immers in deze stad: wie vertoont er nu nog overdag zijn kop op straat?

Een levendige muziekkultuur op straat en zonder podium, dat was het uitgangspunt. Maar als het publiek geen podium krijgt om naar op te kijken, dan improviseert het er een: dat is een van die dingen waar het publiek kreatief in is. Op de Oude Markt speelde een rockgroep vòòr de Kemel: de kijklustigen posteerden zich iets lager, op een respektabele afstand op de trappen ervoor. Fred van Hove kon op een ruime belangstelling rekenen voor zijn geslaagde orgelimprovisatie in de Sint-Michielskerk: een volle kerk stond in bewondering voor de klanken die van Hove daarboven uit het orgel peuterde.

Zucht

Op hetzelfde ogenblik weerklonk in de stad een subtiel zwevend samenspel tussen de beiaarden van de universiteitsbiblioteek en de Sint-Pieterskerk. Onvrijwillig deed zelfs het belachelijke nieuwe klokkenspel van het Arenbergkasteel mee aan *Leuven vol muziek*: men had er nochtans beter aan gedaan dit zeurderige gejengel voor één keer de mond te snoeren; dat had pas een echte ode aan de muziek geweest.

Heel geslaagd dan weer was de uitvoering van *Vexations* in de animatiezaal van 't Stuc. Dat zaaltje was voor de gelegenheid omgetoverd in een intieme meditatieruimte. Ondergetekende onverlaat waagde het zelfs om de rust te tergen met het boosaardige geklik van een fototoestel, maar hij inkasseerde gedwee het daaropvolgende spervuur van afkeurende blikken. Zucht.

Chaos

Zwijgen was dan weer een doodzonde op het *Orgelpunt*, 's avonds in de Grote Aula. Het Orgelpunt beloofde knotsgek te worden, en knotsgek is het ook geworden, maar waarschijnlijk niet op de manier zoals verwacht. De massa is onberekenbaar? Niks van.

Wat gebeurde er dan? Kontinu galmde er een toon door de luidsprekers: elke drie minuten een nieuwe toon, dertien tonen in totaal. De notennaam van de uitgezonden toon werd ook op een scherm geprojekteerd (voor de duidelijkheid wellicht...), en het was de bedoeling dat alle aanwezigen een muzikale prestatie zouden leveren (een melodietje spelen, zich koest houden, de zaal afbreken...), dit gedurende de eerste twee minuten van elke cyklus van drie minuten. In die *individuele* muzikale prestatie moest de basistoon in principe zelfs een belangrijke rol spelen. De derde minuut van elke cyklus zou iedereen *kollektief* de basistoon spelen of zingen. Kort en goed: alle dertien noten samen (13 × 3 = 39 minuten) vormden onze nationale hymne: de *Brabançonne* in een uitvoering waarmee de metronoom geen raad weet. Dit alles klinkt voor u misschien als Swahili, maar in de zaal klonk het als chaos.

Massaal

Het geheel moest natuurlijk ook chaotisch klinken, dat was ook de bedoeling. Tenminste: zo werd gehoopt. "Misschien is het opportuun te verhopen dat de grote mengeling van studenten uit de meest verschillende studierichtingen, en autochtone Leuvenaars ook een resultaat kan garanderen waarin de synkroon ingeschakelde muziekidiomen even uiteenlopend zijn," zo lezen we in de programmabrochure. Maar hoop is broos, zo bleek ook hier weer. Het gros van de aanwezigen had er niet beter op gevonden om in groep hetzelfde melodietje te spelen. Het begon bescheiden tijdens de eerste cykli, waarin zich een groepje perkussionisten vormde, en een ander groepje dat kollektief *Broeder Jakob* speelde, maar voor de rest hield iedereen zich nog bij zijn eigen zaak en kregen we een amusante kakafonie. Overigens kwam er ook niet veel terecht van de laatste minuut van elke periode: iedereen deed gewoon zijn zin. De 'beroemde Amerikaanse komponist' (een vraag van 10 punten) zou tevreden glunderen.

Toch geen anarchie

Maar even later ontwikkelde zich een machtsstrijd tussen de verschillende groepjes, een kollage waarin we ook *De Vlaamse Leeuw* meenden herkend te hebben. Je kan het niet gekker bedenken natuurlijk: het *Orgelpunt* werd nu een uitvoering van de *Brabançonne* met ingeschreven *Vlaamse Leeuw*. Hoe noemen ze dat? Een konfederatie of zoiets. Het groot zangfeest leek niet ver weg.

Uiteindelijk draaide het hele *Orgelpunt*, bedoeld als immense kakofonie, uit op een groots samenspel van de meest banale melodieën. Zou het anders verlopen zijn als het projekt, zoals gepland, buiten zou doorgegaan zijn? Een open vraag. In elk geval leek de hele zaal zich op het einde terug te vinden in het oppervlakkige spel van de Sterkste.

Didier Wijnants

Ramsessie II

KONSERT

Ketelmuziek is ook muziek, maar van een heel andere aard dan wij in ons melodieuze Westen gewoon zijn. Met het louter slaan op flessen, blikken, kartonnen dozen... kan men in hoofdzaak ritme produceren en hoe!

De tweede Ramsessie, die ter gelegenheid van *Leuven vol Muziek* plaatsvond, was voor velen dan ook een echte belevenis. Wie — net als ik — het op zijn heupen kreeg van het enigszins snobistisch getinte *Vexations* zakte af naar de *Shrink*.

Een veertigtal studenten namen aldaar aktief deel aan een chaotische kloppartij, waar eigenaardig genoeg soms enige harmonie te bespeuren viel. Maar het aantal harde dissonanten die de lucht werden ingestuurd, zou elke ekspressionistische toondichter hebben doen verbleken. Ook *Kowalski* of *SPK* zouden jaloers geweest zijn op het hels kabaal dat die garage aan de Tiensestraat vulde.

Erg opwindend, niet alleen voor de aanwezige studenten die zich alzo op een niet alledaagse manier konden uitleven, maar eveneens voor de wat anakronistisch aandoende schilder die ondersteund door het primitieve ritme een stukje *action-painting* weg gaf. Het direkte schilderen zonder enig voorafbepaald koncept was veruit het boeiendste want eens het grote doek voltooid of beter volgeklad, was het leuke er ook af. Een klein uurtje duurde deze ramsessie — de schilder deed er slechts een twintigtal minuten over. Wie dan nog zin had, ging naar het *orgelpunt* in de Grote Aula, maar daar leest u elders meer over. (PL)

Bijbelpluizers

KATECHETIKA — Het moet bij mijn kort historisch weten meer dan 5 jaar geleden zijn dat er twee koördinatoren- (= progressief voor het ouderwetse 'preses') -teams opkwamen in godsdienstwetenschappen. Vorige week dinsdag werd een rustig debat gehouden.

Een eerste lisser en een eerste graduater (d.i. zoiets als regentaat, maar dan op 't unief) vormden samen ploeg BBB, wat staat voor Bart Van Coillie en Bart Boone. Ploeg *Dynamo II* werd ingevuld door Geert Hendrix (tweede kan) en Stef Allegaert (eerste lis).

De veertigtal aanwezige godsdienstwetenschappers mochten in een eerste luik van het debat de degelijke programma's van de twee ploegen aanhoren.

Frisse ideeën

BBB had zware plannen voor de toekomst. Vooreerst wilden zij zich op onderwijsgebied gaan bezighouden met de uitwerking van een statuut voor de godsdienstwetenschappers. Immers, godsdienst kan in de scholen door om het even welke licentiaat gegeven worden.

Onderwijs-inhoudelijk planden zij een werkgroep die zich zou bezinnen over de relevantie van de inhoud van het studie-programma. Is deze richting wel genoeg afgestemd op de pastoraal? Is ze spirituee1 genoeg? Ja, zelfs een permanente ombudsdienst door en voor studenten zou opgericht worden! Een hoop nieuwe ideeën. Opmerkelijk bij deze ploeg was de basisdemokratische toer die zij wilden opgaan. Het presidium mag beslissingen nemen, maar volksvergaderingen moeten meer georganiseerd worden rond belangrijke punten. Tenslotte beloofde BBB de ASR en haar demokratizeringsgedachten te blijven steunen.

Deze mening was ook *Dynamo II* toegedaan. Hun programma lag meer in de lijn van de huidige *Dynamo*-ploeg. Zij zouden verder willen aandringen op een monitoraat voor de teologische vakken. Godsdienstwetenschappen kan voor filosofische vakken namelijk een beroep doen op de monitor van het filosofisch instituut. Een monitor teologie van de fakulteit zelf bestaat daarentegen nog niet.

In de lijn van BBB ijverden zij voor meer spiritualiteit en pastoraal in het studiepakket. Interessant was de optie voor (nog) meer kontakt met andere teologische fakulteiten. Dit jaar was er een wederzijdse ontmoeting met de fakulteit van Nijmegen.

De programma's van beide ploegen waren uitgebreid en vatbaar voor heel wat vragen en kritieken. Het tweede luik van het debat viel echter nogal zwakjes uit. De basisopties van de twee teams waren zeker niet tegenovergesteld, maar toch waren er verschillen. Tot een echte diskussie kwam het echter niet.

Diezelfde dinsdag en de donderdag daarop gingen een tweehonderdtal van de 350 godsdienstwetenschappers naar de stembus. Ploeg *Dynamo II* werd door een overweldigende meerderheid verkozen. We wensen haar veel sukses toe! (HvC)

Guus Slim:

De fifties zijn weer in

Maurice Tillieux, de man is al een paar jaar dood maar zijn strips blijven nog steeds gemeengoed. Hij schreef scenario's voor verscheidene series als *Baard en Kale, Jess Long...* maar hij tekende ook zelf, denk maar eens aan *Caesar en Josientje, Felix en Guus Slim*. Van deze laatste zal Dupuis als een soort van postnuum eerbetoon de ganse reeks onder de vorm van zes grote lukse-albums uitbrengen.

Het eerste deel is intussen al verkrijgbaar en bundelt een vijftal verhalen, die samen goed zijn voor 161 pagina's jeugdsentiment. *Guus Slim* is een klassieke detektivereeks, die later nog enkele epigonen zou verwekken (bv. *Rock Derby* van Greg). Uitgezonderd het stevig gekonstrueerde *De verdronken wagen* boeien de verhalen me niet zo. Een personnage als dat van inspekteur Spek doet door zijn totale ongeloofwaardigheid eerder afbreuk aan de Polar-sfeer.

Wat deze oude verhalen dan toch nog leesbaar maakt, is niet alleen de goedlachse humor (met talrijke woordspelingen) waarmee zij 'doorspekt' zijn, maar vooral de frisse lijnvoering, die nog vele generaties tekenaars zou inspireren.

STRIPS

Een alom bejubeld, maar nog niet tot het grote publiek doorgedrongen tekenaar als *Chaland* is trouwens begonnen door het kalkeren van Tillieux' tekeningen. Ondanks de voor die tijd gebruikelijke konventionele kadrering duiken hier en daar toch verrassende kamera-standpunten op, die evenwel met zorg zijn gekozen. Vooral de schuine beelden maken het erfgoed uit van de cinematografie. *"Eén van de dingen die ik mij het beste uit mijn jeugd herinner, is de bioskoop"*, vertelt Tillieux in een tekst uit 1969, die als inleiding bij deze omnibus is gevoegd.

Wordt vervolgd

Ray Banana is daarentegen een strip die momenteel door *Ted Benoît* geproduceerd wordt maar die wel teruggrijpt naar de atmosfeer van de fifties. Benoît heeft zich de Klare Lijntechniek zozeer toegeëigend dat hij Hergé ruimschoots overtreft. Wie dit niet kan geloven, moet zich het meinummer van *Wordt Vervolgd* maar aanschaffen, want daar vindt men de aanzet tot een nieuw verhaal van Banana. Uiteraard staan er nog andere klasse-strips in dit maandelijks stripschrift: zoals het vreselijk sarkastische *Ada* van *Atlan* en het wonderlijke *De vrouw van de tovenaar* van *Boucq* en van de Amerikaanse schrijver van griezelige romans *Charyn*.

Zij buiten de dubbelzinnige wereld tussen droom en werkelijkheid op een fijnzinnige manier ten gronde uit. Met uitermate realistische tekeningen verbeeldt Boucq de fantasmen van een Alice-achtig meisje. Kortom, deze strip is goed op weg om uit te groeien tot de revelatie van het jaar.

In dit maandelijkse stripblad treffen wij verder nog aan: Bran Ruz van Auclair-Deschamps, Olympia van Bertrand-De Busscher, enkele bladzijden humor van Avoine. Voor mij staat het vast: dit tijdschrift wint enkel aan kwaliteit, dat mag ook wel gezien de bijzonder sterke konkurrentie van een nieuw nederlandstalig stripblad als Titanic.

Pascal Lefèvre

M. Tillieux, Guus Slim omnibus (eerste avonturen) Dupuis, 1985, 160 blz., 495 frank.

Wordt Vervolgd, april 1985, nummer eenenvijftig, 90 frank (Casterman).

Buiten zijn STELLA gekend
om zijn verse belegde broodjes
en verse soep

Café
IN DE COMMERCE

H. Hooverplein 16 22.55.78 3000 LEUVEN

ADVERTENTIE

Bij het pausbezoek

Een blitzbezoek aan Leuven

(vervolg van p. 1)

schap. Hun begrippen-apparaat is daarom niet altijd even zuiver en hun denken is sterk bepaald door elementen van volksdevotie. Dat komt in onze ogen dan weer naïef over. Toch blijft het een waardevolle benadering die als dusdanig nooit veroordeeld is, al wil een bepaalde behoudsgezinde pers dat dan ook suggereren.»

Aggiornamento

Veto: *Toch kan ik me moeilijk verzoenen met het beeld van Karel Wojtyla als voortzetter van het koncilie. Waar hij het maar kan, draait hij toch de klok terug.*

Van Pelt: «Na het koncilie kan men de kerkelijke leiders grosso modo onderscheiden in een groep die het koncilie als eindpunt van een evolutie beschouwde en een groep die het koncilie eerder als vertrekpunt nam voor een nieuwe evolutie. In de eerste groep zitten er heel wat mensen die de huidige krisis op rekening van het koncilie willen schuiven en de post-konciliaire evolutie teniet willen doen. In de tweede groep vinden anderen dat de 'eksperimentele' periode nu voorbij moet zijn en dat men de post-konciliaire evolutie moet behouden en ze tegelijk moet ondersteunen met een duidelijke en tuchtvolle kerkelijke struktuur.»

«Onze huidige paus hoort, denk ik, thuis bij deze laatsten die op die manier de verworvenheden van het koncilie willen vrijwaren en tevens trouw blijven aan de geest van het koncilie. Zij vormden op het laatste konklaaf een meerderheid en hebben hem tot paus gekozen.»

Veto: *Maar het essentiële is toch dat het koncilie véél te laat is gekomen. Als je honderd jaar lang iedere verandering tegenhoudt en iedere kritiek verbiedt, dan moet de zaak wel uit de hand lopen van zodra er een opening komt.*

Van Pelt: «Je mag toch ook de invloed van de algemene kultuurkrisis niet onderschatten.»

Veto: *Die is nergens zo sterk geweest als in de katolieke landen en katolieke instellingen.*

Van Pelt: «Het koncilie kwam inderdaad niets te vroeg. Daarom sprak Johannes XXIII ook over een *aggiornamento*, hij wou de kerk 'up to date'. Maar je mag niet vergeten dat de grote verschuivingen in de kerk pas na het koncilie zijn gekomen. Eén van die verschuivingen was de 'marginalizering' van de westerse kerk. Tijdens Vaticanum II was pakweg 80% van de katolieke hiërarchie nog westers. Sindsdien is de ontwikkeling in de Derde Wereld in een stroomversnelling gekomen. Ik denk dat het kardinalenkollege precies daarom van een typisch westerse paus afwilde. Voor een Derde Wereldfiguur was het nog wat vroeg. Maar een persoon uit een wat verwaarloosd randgebied van Europa was in hun ogen wellicht een eerste stap.»

Het pausbezoek levert studentenpastoor Jos Van Pelt drukke dagen op. (foto Veto)

Showbusiness

Veto: *Ondertussen zijn er heelwat mensen die deze paus allesbehalve sympatiek vinden. Terwijl mensen als Johannes XXIII en Johannes Paulus I ook bij andersdenkenden veel warmte en hoop losmaakten.*

Van Pelt: «Johannes Paulus I kon je veel gemakkelijker sympatiek vinden, je had er geen last van. Hij was maar 33 dagen.»

Veto: *Johannes XXIII was er 5 jaar. Maar die man zat de wereld niet voortdurend te kapittelen. Terwijl je nu, bij manier van spreken, de TV niet kunt aanzetten of je ziet een paus die zit te verklaren hoe iedereen moet denken.*

Van Pelt: «Johannes XXIII had twee dingen mee: hij was een erg innemende verschijning en vooral hij stond voor een andere opdracht dan de post-konciliaire pausen. En wat die TV betreft... de mediawereld is tot nu toe niet erg vertrouwd geweest met een paus die sterk in de kijker loopt. Het blijft voorlopig nog een primeur, maar ik verwacht dat wanneer de traditie van pauselijke reizen wordt verdergezet, ze ook minder door de media zullen geakkapareerd worden. Hopelijk worden deze reizen dan ook meer informeel en krijgt de figuur van de paus iets meer vertrouwds.»

«Onze paus wil via de media een boodschap richten aan de wereld. Dat is goed. Maar wat de media met die boodschap doen, dat heeft niemand in handen.»

Veto: *Maar soms wordt het toch wat wansmakelijk. De vertoning met Ali Agça in de gevangenis bijvoorbeeld met de TV-kamera's erop gericht.*

Van Pelt: «Dat is zoals jij het bekijkt. Ik kan mij best voorstellen dat het gesprek van de paus met Agça op TV bij eenvoudige mensen een boodschap van vergeving en verzoening heeft overgebracht.»

Veto: *De ontmoeting met Jean-Marie Pfaff dan. Op zich niks op tegen, maar als 28 katolieke hoogleraren uit Nederland om een gesprek vragen heeft hij geen tijd.*

Van Pelt: **(lacht)** «Je hebt natuurlijk meer sukses als je de voetballiefhebbers bereikt dan als je wat akademici interesseert.»

Veto: *Maar het gaat toch om méér dan de show. Welk een informatie krijgt zo'n man uiteindelijk nog?*

Van Pelt: «Ja, als er vanuit Nederland een initiatief is, is het Vatikaan natuurlijk op voorhand op zijn hoede. Die verhoudingen liggen heel gevoelig, er zijn sterke vooroordelen.»

Veto: *En dus zorgt het Vatikaan ervoor dat ze precies die informatie krijgen die hun in hun vooroordeel bevestigt. Is het dan te verwonderen dat een lied en een programma als* Popie Jopie *zoveel sukses hebben?*

Van Pelt: «Je moet dat relativeren. De mens heeft een aangeboren neiging om te plagen. Als hij ziet dat een bepaald onderwerp bij andersdenkenden gevoelig ligt, dan is er een spontane neiging om precies dat belachelijk te maken. Dat is uiteindelijk de bron van elke satire. Je kan je daar toch niet druk over maken, want anders versterk je het nog.»

Veto: *Wat mij opvalt in die affaire is dat heel die Popie Jopie-bedoening bijzonder flauw en zoutloos is. Toch belandt zo'n lied aan de top van de hitparade. Dat wijst er toch op dat er een massale behoefte bestaat om uitgerekend deze persoon in zijn hemd te zetten.*

Van Pelt: «De makers van het liedje willen op de eerste plaats dat hun plaat verkoopt. Zij doen dat door in te spelen op de menselijke behoefte om te lachen met situaties die men moeilijk kan verwerken. Voor vele mensen is de paus inderdaad kontroversieel.»

Veto: *Maar ligt dat ook niet aan hemzelf? De trend die hij aangeeft lijkt mij er een te zijn van een elektronische kerk als van de USA-TV-dominees. Daar zijn de meeste mensen die ernstig religieus op zoek zijn, toch niet van gediend.*

Van Pelt: «Het zijn de moderne media zelf die daartoe aanleiding geven. Je kan niet alles op de nek van de paus schuiven. Als je de keuze maakt om het geloof met moderne technieken bij de mensen te brengen, dan bestaat er natuurlijk altijd het gevaar dat de middelen het doel gaan overwoekeren. De Belgische Kerk doet daar alleszins niet aan mee. De bisschoppen hebben bewust de publiciteit rond het pausbezoek sober gehouden.»

Veto: *Maar ondertussen zit je daar met een man die op een voetstuk wordt geplaatst en iedereen die er iets van zegt heet 'intolerant'. In een diskussie in de Sonja Barendshow veroordeelden twee priesters de satire op de paus met het argument dat het hier geen gewoon persoon, maar een* voorwerp van verering *betrof.*

Van Pelt: «Ik heb die show niet gezien, maar de uitdrukking 'de paus, een voorwerp van verering', vind ik triestig. Dat is pas ontmenselijking. Noch de kerk, noch de paus en zeker niet de kommunikatie tussen beiden hebben er baat bij dat de paus onder een stolp gezet wordt (... is de pope-mobiel niet zo'n soort stolp?). Het is een even onvolwassen houding als de smakeloze satire.»

Veto: *Daar kiest hij toch zelf voor. Niemand vraagt hem van her naar der te vliegen.*

Van Pelt: «Daar wil ik geen oordeel over uitspreken. Als Universitaire Parochie trachten wij alleszins om van onze opdracht in verband met het pausbezoek geen publiciteitsstunt te maken. Wij stellen ook alles in het werk om onze voorbereiding op het bezoek en om de studententoespraak buiten die ekstreme polemieken te houden.»

Waarover meer volgende week.

Eddy Daniëls

Verkiezingskoorts

Industrieel ingenieurs swingen de pan uit

"De studenten van de Katolieke Industriële Hogeschool Groep T zijn aardig op weg om net zoals de Ekonomika-studenten van de KUL een presesverkiezingentraditie te vestigen." Dat konden we lezen in de *Gazet van Antwerpen* van vrijdag 26 april. Wat gebeurde er bij de ingenieurs? Dat de mensen van Industria aktievelingen zijn, kan men niet ontkennen. Zij zijn in één jaar tijd onder het voogdij van preses Michel Vanhoyland bijna uit het niets ontsprongen. Het begon allemaal een jaar geleden, met de verkiezing van Michel, die met zijn stunt John Massis overtrof.

De trend zette zich verder. Dit jaar waren er twee respektabele kandidaten die bij aanvang wisten dat de strijd hard zou worden. Ploeg Jan was het die eerst van stapel ging. Een tijdje leek het zelfs dat Frank, de tweede kandidaat, niets achter de hand had. Gedurende de verkiezingsweek werd het tegendeel duidelijk. Jan die het meer hield op een gematigde weggeefaktie zag dan de woensdag met lede ogen aan hoe Franks ploeg een korte zéér krachtige kampanje aanvatte. Niet minder dan 250 liter yoghurt, 200 potjes vruchtenplattekaas, 250 Knacks en 14 vaten bier werden in een rekordtempo rondgedeeld. Dit was nog lang niet alles. De gehele dag werd er vanachter de diskobars nog stapels geschenken rondgedeeld. En honger moest men er zeker ook niet lijden. Ploeg Jan bakte wafels van een prima kwaliteit, en ploeg Frank maakte Croques.

Coöp

Dan waren er ook nog de stunts. Zo reed Jan over een 25-meter lange kabel vier meter boven de grond. Akrobatiek van de bovenste plank dus. Frank zag het iets grootser. Zijn ploeg ontrolde vanop het dak aan de voorgevel van de kampus een reusachtig spandoek van 50m lang en 6m breed met de ultieme oproep om toch voor Frank te stemmen. Wat was er dan ook nog die week. De gratis vaten van ploeg Frank, de nacht van Ploeg Jan, en wat van deze ploeg nog zeker te vermelden valt is hun optreden van de Industria's College-Band, met hun uitstekende imitatie van Madness. Last but not least was de donderdag het verkiezingsdebat met moderator Michel. Elke ploeg kreeg tien minuten om hun verkiezingsprogramma voor te stellen. De twee grote verschilpunten waren dat Frank van Industria een Coöperatieve wilde maken en Jan zag liever een vzw. Tijdens het debat bleek nog een twistpunt : de kursusdienst en het verkopen van kursussen. Jan voelde voor een fluktuerende prijs van kursussen terwijl Frank een konstante prijs wilde voor gelijk welke student. Vanuit de zaal rees ook de vraag wat gedaan met het geldoverschot dat Industria bezit. Hierop werd door beide ploegen geantwoord dat men reeds een aantal kursussen wil gedrukt zien voor oktober. Hiervoor heeft men een kapitaal nodig. De rest van het geld moet opnieuw naar de student, via voordelen voor Industrialeden.

Na het debat volgde dan traditioneel de stemming. Driehonderdvijfig stemmen werden uitgebracht waarvan 200 voor Frank, 144 voor Jan en 6 ongeldige. In het totaal kwam 39% van de studenten hun stem uitbrengen wat meer was dan het jaar voordien. Naderhand werd er op Industria's Zwoele Nacht in de Georges nog wat nagepraat en plannen gemaakt voor het volgende jaar. Stemmen gingen op om het nog grootser te zien. Wat het wordt zullen we dan wel zien. Dat het iets moet worden staat vast. Het presesschap van Industria werd namelijk een begeerde plaats.

Wim Thielemans

Zelfs akrobatie kon ploeg Jan niet baten.

Wij vertrekken elke vrijdag per luxebus naar de **Costa Brava.**
10 daagse reis volpension in klassehotel
v.a. Bfr. 6.950,
BTW en fooi inbegrepen.
Vraag folder aan :

reisburo jumbo

Herentalsebaan 281,
2100-Deurne
03/322.75.00

Demokratie op straat: doet u ook mee?

Betogingen zijn in Leuven geen nieuwe verschijnselen. Reeds sinds jaar en dag komt men hier zelfs voor een te lauwe pint op straat. Weinigen staan erbij stil dat het gezondheidswandelingetje door de politologen gezien wordt als één van de belangrijke middelen inzake politieke participatie. De politologen nemen dergelijke zaken zelfs meer ernstig op dan onze politici. Nu leidden de zwaarwichtige beschouwingen van de wetenschappers in het verleden zelden tot een koherente studie. Jozef Smits heeft hieraan iets willen doen. Met zijn boek "Democratie op straat. Een analyse van de betogingen in België" levert hij een produkt af dat als een standaardwerk gezien kan worden. Het boek kent twee belangrijke delen.

In een eerste deel wordt de betoging in een algemeen politologisch kader geplaatst. Voor polensokkers is dit deel onzes inziens een absolute must. Maar dit wil niet zeggen dat anderen er niets aan hebben. Integendeel zelfs. In dit deel worden zowat alle mogelijke politologische denkwijzen erg verstaanbaar en inzichtelijk beschreven, zodat eenieder nu eindelijk wegwijs kan geraken in het veelvuldige geteoretiseer.

Deel 2 bevat dan eerder het onderzoeksprogramma. Hier krijgen we een grondige analyse van de betogingen sinds de tweede wereldoorlog tot pakweg einde jaren '70. Zowat alle mogelijke aspekten worden tot in allerlei details ontrafeld: hoeveel betogers, wie, waarom, hoe... Alleen de schoenmaat van de betogers krijgen we niet.

Politiek in vakjes

"De politieke aktie is vooralsnog het middel bij uitstek in de dynamische relatie van de staatsburgers tot de politieke besluitvormers." Een Latijnse zinskonstruktie, waarmee de schrijver van het boek uiteraard vele kanten opkan. Politieke aktie is immers een uitgebreid begrip. Als traditionele vorm valt daaronder onder meer het stemgedrag. Dat "geïnstitutionaliseerd" middel is echter onderhevig aan vele vertekeningen.

Deze gedachte gaat op voor vele vormen van geïnstitutionaliseerde participatie. Daarom proberen nogal wat aktievelingen hun ideeën op een minder formele manier aan de man (en de politikus) te brengen. De betoging wordt door de wetenschappers dan gezien als een middenweg tussen het geïnstitutionaliseerde en het minder formele politieke gedrag.

De Belgische burger lijkt met deze uitingsvorm ondertussen voldoende vertrouwd. En de betoging heeft opvallenderwijs een belangrijke rol gespeeld in onze politieke geschiedenis: koningskwestie, schoolstrijd en

BOEKEN

dichter bij huis Leuven-Vlaams...

Doorheen de jaren heeft men het politieke gedrag steeds meer in allerlei teoretische vakjes willen steken. Het is dan ook interessant na te gaan hoe de diverse teorieën de betoging in hun verklaringsmodel integreren.

Irrationeel gedrag

Het relatieve-deprivatie-model gaat ervan uit dat het protestgedrag ontstaat door een diskrepantie tussen de verwachtingen van een individu ten opzichte van een politiek systeem, en de mogelijkheden die ditzelfde individu heeft om die verwachtingen te realiseren. Deze teorie bouwt verder op de frustratie-agressie-hypotese: deze ziet de betoging als een antidemokratische, irrationele reaktie op frustraties.

Het deprivatiemodel verklaart echter ook niet alles. Daarvoor moet men de kollektiviteit ook in rekening brengen. Welke belangen zijn van tel, hoe groot is het kollektief bewustzijn en welk is de mobilisatiekracht? Deze drie vragen bepalen mee het betogingsgedrag in dit geval.

Het elite-oppositiemodel benadert het betogingsfenomeen dan weer helemaal anders. Dit model houdt rekening met een heel systeem van rollen, waarden en dies meer. Een politiek systeem moet dan een evenwicht vinden tussen de noodzaak aan kontinuïteit en de behoefte aan verandering. Ook revolutionairen zijn aan dit dogma gebonden.

Elite en oppositie pogen in dit systeem hun waarden te laten prevaleren op die van de tegenpartij. Eisen die in het dominante patroon passen hebben daarbij het meeste kans op verwezenlijking. Oppositiegedrag is dan aktie tegen bepaalde opgelegde waarden. Er kan zelfs sprake zijn van verborgen oppositie. Dit is het geval wanneer men zich gewoon niet identificeert met bepaalde regels.

Belgisch zootje

Een kompleks model wordt aangereikt door de pacifikatieteorie. België is een typevoorbeeld voor deze teoretici. Het is een politiek stelsel met voldoende stabiliteit ondanks vele interne verdeeldheden. Deze stabiliteit betekent niet dat er soms geen hevige spanningen kunnen optreden.

Kenmerkend voor deze vorm van 'beheer' is de sterke verzuildheid en beslotenheid van de besluitvorming. De basis wordt deskundig buitenspel gelaten tenzij het de heren besluitvormers behaagt om even in het potje te roeren. In dat geval wordt de burger voor een korte wijle gemobiliseerd. De elite pacificeert immers niet omwille van de pacifikatie. Wat niet via dit model verkregen kan worden, moet immers wel de weg van het konflikt op.

Met deze teorie zijn we nog niet aan het einde van ons latijn. Er is immers nog een postmaterialistisch model. Deze filosofie gaat ervan uit dat sinds de tweede wereldoorlog de welvaart een verschuiving heeft teweeggebracht in het waardenpatroon. De burger kontesteert de traditionele participatiekanalen en brengt een 'welzijns'-tematiek naar voren. Deze postmaterialisten zijn veel sterker geneigd aan niet-konventioneel gedrag te participeren. Opvallend is dat deze denken handelstrant lijkt toe te nemen met de hogere sociale status en een hogere opleiding.

Verzorgingsstaat nodig

Nog anderen poneren een verzorgingsstaatmodel. De staat is doorheen de tijden steeds verder gaan ingrijpen in het maatschappelijke leven. Het ingrijpen in de sociale problematieken heeft echter ook gevolgen gehad voor de politieke struktuur zelf. Er is immers een hele belangengroependemokratie ontstaan. Deze struktuur heeft een bijna zelfstandig cirkuit gevormd en de burger vindt slechts gehoor als hij tot één der gevestigde groepen behoort. De burger is dus kliënt geworden van een organisatie waar demokratische spelregels nauwelijks nog een rol spelen.

De individuele burgers of de kleine organisatie zijn dan wel verplicht naar alternatieve vormen te grijpen. Want de zorg van de struktuur is niet noodzakelijk de zorg van de burgers. Wat voor velen dan weer geen zorg lijkt te zijn. Uit de cijfers blijkt immers dat de Belg bij de minst politiek geïnteresseerde Westeuropeanen behoort. Het zal dan ook een kleine groep zijn die zich aktief in het politieke protest stort. Voor de zeer aktieve participanten onder de Belgische burgers lijkt de betoging zelfs het belangrijkste middel.

De auteur slooft zich verder nog uit om de betogingen in allerlei types te verdelen: steunverlenend, veranderingen eisend of uit een korporatistisch belang. Een betoging heeft trouwens ook vele funkties: de drukking is slechts één element. Zo brengt de betoging (met steun van de media) ook informatie over en maakt zij zodoende bewust. Tegelijk versterkt zij een groepsbinding.

Met het ontleedmes erop los

Op die manier komen we aan de analyse van de betogingen zelf. De onderzoeksgegevens werden verkregen via het rijkswachtarchief. Ter korrektie en aanvulling werd gebruik gemaakt van vijf dagbladen. Terloops weze vermeld dat de rijkswacht nauwelijks de helft van de betogingen in haar komputer had steken. Over het tellen van de aanwezigen kan ook een boompje opgezet worden.

Het zou ons te ver leiden alle belangrijke resultaten van het onderzoek in dit artikel te verwerken. Het boek zelf heeft daar alleen al 207 erg dicht bedrukte bladzijden voor nodig. Toch is het interessant enkele bronnetjes aan te boren.

Zo blijkt het aantal betogingen steeds toe te nemen. Kultuurpolitiek (in de brede zin) heeft het meeste betogers op de been gebracht. Betogingen zijn dan ook stuk voor stuk relatief groot in deze sektor. De buitenlandse problematiek heeft bijna net zoveel betogers op de been gebracht, maar hier gaat het dan om kleine akties. Opvallend is dat de buitenlandse politiek van andere landen meer op de korrel genomen wordt dan de onze. Of dit na de vredesbetogingen van de laatste jaren nog zo is, blijft een open vraag.

Leuven vol kassei

Tegen de oppervlakkige verwachting in komt het kommunautaire vrij weinig naar boven in de betogingenanalyse. Het zijn vooral kleine, marginale groepjes die hier keihard naar buiten treden.

Ingedeeld volgens breuklijnen komt de levensbeschouwelijke problematiek vooraan (schoolstrijd), daarna de sociaal-ekonomische, ver achterop de kommunautaire en nog veel verder de post-materialistische (met zijn welzijnswaarden).

Wie betoogt er zoal? Studenten zijn hier duidelijk het meest aktief. Daarna komen de landbouwers. Eigenaardig, maar waar. De betogingen der studenten zijn echter erg klein in vergelijking met de akties van bepaalde formele organisaties. Alhoewel de politieke partijen niet beter weten te mobiliseren... Het zijn vooral de kleinste partijen die hier aktief zijn. Eens opgenomen in het apparaat (cf. Volksunie) valt hun aktiviteit ook terug op kwasi-nul.

Waar komt men op straat? In principe worden de grote machtscentra opgezocht. Het is daar immers dat men moet gaan beïnvloeden. Het verwondert dan ook niet Brussel als eerste aan te treffen voor Antwerpen. Ongetwijfeld omwille van zijn goede kasseien doorbreekt Leuven de algemene regel om mooi derde te eindigen voor Gent en anderen. Uit de cijfers blijkt ook dat in Vlaamse steden meer wordt betoogd dan in Waalse. Wie is er nu de hitsige bevolkingsgroep?

Het is spijtig binnen dit bestek het boek niet meer ter te kunnen aandoen. Maar het boek is te koop of te leen. En dat raden wij van ganser harte aan.

Toon Boon C

SMITS, Jozef, *Democratie op straat*, Leuven, Acco, 1984, 373 pp.

Het beste uit de kringbladen

Met Vanzwanske krimpt uw was niet. En zeker niet uw artikels. Welke artikels, vraagt de doorsneestudent, denkende dat het om artikelen gaat. Welnu, die blaadjes met van die onooglijke kribbeltjes op.

Ook deze week lopen onze velletjes beschreven papier immers met massa's de deur uit. De Veto-redakteurs zijn immers met onze kursussen naar het kopiekot. En tegelijkertijd vroeg de redaktie een lange bespreking te maken, voor één keer dan toch.

Nu willen wij dat doorgaans wel, maar onze lulkapaciteiten zijn toch ook maar beperkt. Deze week moesten wij het immers stellen met één kringblaadje. Zou de student van tegenwoordig dan toch vroeger beginnen te blokken? Wij herinneren ons nog levendig dat het besprekerschap enkele jaren geleden rond deze periode heel wat zwaarder uitviel. Nu kan het ook zijn dat onze zintuigen ouderdomsverschijnselen beginnen te vertonen.

Zou het immers kunnen bestaan dat wij een Balansje van rechten gemist hebben? Vroeger bestond een jaargang daar toch uit 5 nummers. De laatste 2 daarvan moeten onze arendsogen ontsnapt zijn. En hoe zit dat weer met Palfijn na de machtsovername? U merkt het, wij slaan alle bewegingen van het kringschrijverschap met argusogen gade.

Dus deze week één kringblad "maar ne meer". En dit komt uit de Heverleese verten aangewaaid: met andere woorden, van bij de ingenieurs. Of toch van bij sommigen ervan.

Didaktisch te werk

Deze mensen vinden dus blijkbaar nog de tijd om achter een blad papier te gaan zitten en dit vol te kledderen met inkt. Trouwens, wanneer zijn de ingenieurs nu eindelijk aan hun elektronische krant toe? Het gaat toch niet op dat het kruimpje van onze technologiekenners zich nog van dergelijke primitieve verspreidingsmiddelen moet bedienen? Een hint voor het gebruik van een komputer volgend jaar, misschien.

De technologie zal toch niet in een of andere faze blijven steken zijn, zeker? Als er volgend jaar dus geen viewreëel uitkomt, lijken er ons toch vragen te mogen worden gesteld. En in elk geval moet de ingenieur eens aangepord worden om zich wat meer te uiten. De Irreëel viel dit jaar door de band wel mee, maar last van korpulentie had hij ook zelden. Vooruit, gij Vlamen en Leuvenaars en studenten, laat volgend jaar ons schrijvershart jubelen en zich opwinden en genieten. Opmerking aan de zetter: kijk deze zinskonstruktie nog eens na. En bezorg ons volgende week een kringblad. Zoniet zullen wij genoodzaakt zijn de jaargang van Faze kringbladologisch te bespreken.

Maar goed, wij waren bij de ingenieurs als we ons niet vergissen. En het belangrijkste artikel van het blad (onzes inziens) gaat over didaktiek.

Dus toch die taktiek

VTK-didaktiek schijnt dit jaar weinig van zich te hebben laten horen. En dus schieten zij nu ineens hele pagina's uit hun slof. Omdat didaktiek belangrijk is voor de mensen. En zeker voor de studenten. VTK wil dan ook meer in de brokkenpap te brokken hebben. Het gaat niet op dat de studentjes moeten slikken, zonder mee het menu te mogen bepalen. VTK wil echter ook de kok en de kool sparen: de goede verhoudingen mogen niet lijden onder het medebeheer.

De op te richten werkgroep zal nagaan hoe de studiedruk eventueel kan verminderd worden. In de fakulteit wetenschappen is er een richtlijn om de druk de 1800 uren niet te doen overschrijden. De meting hiervan zal één der grote zorgenkinderen van de werkgroep worden. Net zoals de zorg voor goede kursussen en het aankweken van ekspressievaardigheid bij de ingenieurs.

Van bladvulsel gesproken

Na een klein beetje personenkultus rond de heren Jan, Hugo, Philippe en Bert komen we aan een uitgebreide voorstelling van de presidiumprogramma's. Wat op zich een zeer goed initiatief kan genoemd worden, valt dit jaar enkel te beschrijven als een verwaterde poging tot lolschopperij. Onmiskenbaar kunnen alle programma's wel lollig genoemd worden, maar is dit echt de bedoeling? Nu goed, dit jaar allemaal lolploegen om op te stemmen. De kiezer zal zijn of haar gein niet opkunnen volgend jaar. Ploeg "De Harde Kern" wil zelfs "Vanzwanske verslagen in de wedstrijd hoe het langste lullen over de banaalste schrijfsels". Geef toe, wij doen deze keer ons best.

Nadat wij zo bijna dertig bladzijden doorworsteld hebben, krijgen we een ruimer dossier "kernraketten" voorgeschoteld. Schrijver is professor François, ondertussen gekroond tot ridder in de orde der veelschrijvers. Tenslotte vernemen wij nog dat VTK overweegt een komputer voor eigen gebruik aan te schaffen. En daarmee sluit dan ook deze vormelijk *uiterst* verzorgde Irreëel, waarvoor wij wel komplimentjes kwijtkunnen.

Vanzwanske

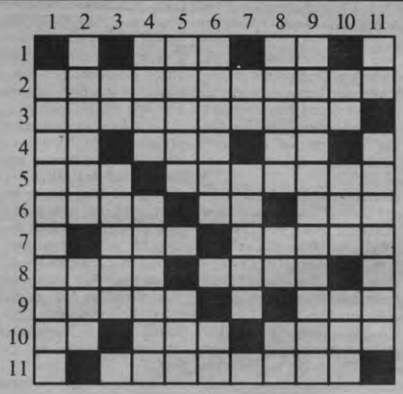

Horizontaal
1. Groot water — omgekeerd scheikundig element; 2. homogeen; 3. sprookjesfiguur; 4. Bijbelse stad — niet droog — latijns voegwoord; 5. anagram van "wan" — kompagnon; 6. verharding — dwarshout — Belgische voetbalploeg (afkorting); 7. voorzetsel — wind; 8. zak — jongensnaam; 9. poveren — voorvoegsel; 10. resten — vals — hond; 11. verzwerend.

Vertikaal
1. Misdrijf; 2. maagd — Latijnse kunst; 3. plaat — werkgerei; 4. kijken — aanleg; 5. anagram van "javel" — visserstuig; 6. vogel — per eenheid; 7. medeklinkers van mat — vochtige; 8. achter elkaar — jongensnaam — voorzetsel; 9. doktersinstrumenten; 10. pers. voorn. (Fr.) — uitroep — bevrijd; 11. landbouwwerktuig — onderstel.

Bart De Moor

ZOEKERTJES

● Wie kan een Japanse tekst vertalen? 6 bladzijden tegen betaling. Didier Wijnants 016/20 17 58.

● Op dinsdag 30 april werden mijn sjaal en ik gescheiden. Signalement: ± 1 m, blauw-bruin geruit. Wie kan ons herenigen? Adres: Craenendonck 8 bij Sigrid.

● Gezocht gemeensschapshuis voor 6 personen. Z.w. Marc De Bie Tiensestraat 186 Leuven.

● Te koop: oude doch oerdegelijke elektrische oven (2 × 750 watt), 25 cm hoog, 30 breed, 50 diep. Prijs: 1000 fr. Bierens Luk, Mathildegang 2, Leuven.

● Koopje! Tweedelige Van Dale voor 1000 fr bij Dirk, Predikherenstr. 6 (laat een briefje met je adres in mijn bus, ik kom zelf langs).

● Ruime bemeubelde kamer te huur. P. Nollekensstraat 71, 3020 Kessel-lo, tel. 255591.

● Kan I. De Brabandere zich eens komen melden bij Windmolenveldstr. 18 of zijn nieuw adres vermelden?

● Voor al uw vertalingen nederlands-frans-spaans en bijlessen Lieve Henckens, Jozef II-straat 52, Leuven (Romaniste).

● Dringend gezocht: ruime kamer in gemeenschapshuis, ook voor vakantiemaanden. Z.w. Vesaliusstr. 46.

● Bloem, je tesis is geweldig; ik hou van jou! Stengel.

● Gewetensbezwaarde gezocht voor psychologisch en sekretariaatswerk voor Centrum voor Begeleiding en Psychoterapie, Sas 13, 9330 Dendermonde. Tel.: 052/21 36 95.

● Wie bezorgt me de partituren of zegt waar ik ze kan vinden van "Only you" in de versie van The Flying Pickets? H. Van Trappen, Regastraat 2, 3000 Leuven.

● Progressieve Leuvense mannengroep zoekt mannen die naast hun hersens ook hun gevoel willen ontwikkelen en het rollenpatroon afbouwen. Tel. Luk 239447 of Eikstraat 11, Leuven, bij Flip.

● Kamer vrij in gemeenschapshuis voor 1 meisje/vrouw vanaf 1 juni. 3600 fr/maand. Dijledreef 22, Kessel-lo.

● Gezocht (te leen, om enkele hoofdstukken te kopiëren): Lindsay & Norman, Human information processing, ed. 1977. Kristel Grieten, Maria Theresiastraat 8.

● Bril verloren: terug bezorgen tegen beloning, Sedes, Parkstr. 23 (schuin t.o. kazerne), in hal. Bellen: tel. 27. Vragen kamer 125 na 18.00 uur.

● Gevraagd: antwoord van christelijke ridder. Was de oproep niet duidelijk? Catherine.

● Wie wil bijlessen wiskunde, fysica en scheikunde nu het nog niet te laat is? Tegen de allerlaagste prijs bij Peeleman Koen, Bogaardenstraat 85. Kom eens informeren of laat een berichtje achter.

● Te koop: alle keukengerei (potten, pannen, glazen bestek, pollepel, garde, pace-vit,...) wegens dubbel gebruik. Prijs: 500 fr. Z.w. Lucia Lammens, Bogaardenstraat 81, na 19.00 uur.

● Gezocht: kamer voor meisje in studentenhuis (omgeving van de Valk) voor volgend jaar. Liefst met douche. Z.w. Ingrid Huybrechts, Nachtegalenstraat 70, Linden. Tel.: 016/252722.

● Te huur: semi-gemeenschapshuis gelegen in Parijsstraat 38. Te bezichtigen vrijdag 18-19 u (bellen op naam van Bottu).

● Te koop: 2de hands deurslot om op voordeur te plaatsen, perfekte staat; samen met 12 sleutels. Prijs: 600 fr. Z.w. Schrijnmakersstraat 20. Tel.: 016/230772 na 19.00 uur.

● Gemeubelde kamers te huur voor periode juli-augustus-september. 3000 fr/maand. Badkamer, keuken, telefoon, tv. Inlichtingen: Schrijnmakersstr. 20. Tel.: 016/230772 na 19 uur.

● Wie heeft zijn notities Wijsbegeerte in het station vergeten op vrijdag 26/4 rond 20 u? Op te halen bij Nicky, Muntstraat 8.

● Te koop: fototoestel Practica MTL 3 + 50 mm + 135 mm lens + tas; perfekte staat, 4500 fr. Z.w. Keersmaekers, Mechelsestraat 155.

● U.P. likwideert kerkstoelen om nieuwe te kunnen kopen. Voor 250 fr neem je een mooie oude stoel mee. Iedere woensdag na de mis 18.15 in de O.L. Vrouwkerk ook zaterdag 18.15 en zondag 11.00 uur.

● Indien het heerschap dat op donderdag 2 mei mijn portefeuil meenam bij Michotte enige waarde hecht aan zijn gebit, doet hij er goed aan uit te wijken naar Bulgarije bij bekering: Frederik Lintstraat 12.

● Zoek dringend kot! Liefst gemeubeld, maar hoeft niet per se. Bel 02/7673781. Bij afwezigheid later terugbellen (leuk).

● Gevraagd: Griekse juffrouw om mij te vergezellen door het avontuurlijke Griekenland gedurende de zomervakantie. Z.w. Johny H., Tiensestraat 112, K 148 (17-19 u).

● Te huur gevraagd (ak.jaar '85-'86): ruime al dan niet bemeubelde kamer met (desnoods gezamenlijk) komfort (douche, keuken). Liefst omgeving Naamse Poort. Z.w. T. Rasta, Kard. Mercierlaan 34, K 13.

● Mijn tesis vraagt enorm veel steekkaarten. Wie kan me helpen met aan één zijde beschreven fichen (7,5 × 12,5) die hij niet meer gebruikt? Annemie Pijcke, Dagobertstraat 19 (bij afwezigheid, briefje).

● Te koop: moderne encyklopedie der wereldliteratuur 9 delen, 8000 fr (De Slegte 9500). G. Adriaens, L & W 02.43 of 016/ 202171, 's avonds.

● Gezocht: gemeenschapshuis in omgeving kampus Soc. Wet. voor volgend jaar. Liefst met douche en kookgelegenheid. Z.w. Vlamingenstraat 87, 2de verd. blok B, tel. 222313.

● Gezocht: 5 kamers in omgeving kampus Soc. Wet. Liefst met gemeenschappelijke douche en keuken. Z.w. Vlamingenstraat 87, 2de verd. blok B, tel. 222313.

● Te huur gezocht vanaf juli: gemeenschapshuis voor 5 à 6 personen met keuken, badkamer e.d., tuin geen bezwaar. Een bak gerstenat voor tip met goed gevolg. Z.w. Blijde Inkomsstraat 54.

● Gezocht: natuurvrienden starten met kinderboerderij (W-Vl). Voor vakantiemaanden zoeken wij monitors om kinderen op te vangen. Voor info zich wenden tot: Philip Neyt, Brabançonnestraat 19.

AD VALVAS

Chemika

● do 9 mei: verkiezingskantus + TD.

Germania

● ma 13 mei: kantus

● Fakbar (Bl. Inkomststr. 11): elke dinsdag en donderdag open van 10 tot 2.00 uur.

Landbouw

● do 9 mei: verkiezingen in Aud. De Molen om 20.00 u gevolgd door optreden aan de bar.

Medika

● Medikabar elke weekdag geopend vanaf 22.00 u.

Merkator

● ma 13 mei: kantus.

NFK

● di 14 mei: verkiezingen.

Geautomatiseerde huisvesting

STUDENTENVOORZIENINGEN — In het kader van de hedendaagse werkloosheid is de dienst Studentenvoorzieningen (dat zijn de medische dienst, sociale dienst, huisvesting...) van plan om haar boekhouding te automatizeren. Dit betekent niet dat je binnenkort op konsultatie bij een komputerrobot moet komen of dat er overal in Leuven muurkastjes komen waar je de adressen van de laatst vrijgekomen koten kan vinden. Neen, dat is misschien voor de volgende jaren. Het betreft hier voorlopig alleen de boekhouding.

Een werkgroep ad hoc heeft recent kennis genomen van een studie van een degelijke firma omtrent de mogelijkheden van een automatizering. Voor de normale behoeften van studentenvoorzieningen acht die firma een mikrokomputer voldoende. Je weet wel, zo'n klein kastje dat erg modern op je buro kan staan pronken. Kant en klaar met geheugen, scherm, geheugenschijfjes, afdrukeenheid en videospelletjes schat men de kosten op 450.000 fr. Geef toe, wat kan je voor die prijs nog krijgen: een koopje dus.

Zo'n machine op zichzelf is niet zo slim. Je moet haar wat programma's geven volgens dewelke ze moet werken: de *software*. Hiervoor heeft die degelijke firma ook gezorgd. Een drietal producenten bleken een goed programma aan te bieden. Op dit ogenblik tracht de boekhouder van de dienst Studentenvoorzieningen volop deze programma's te doen foutlopen om te kijken welke het best voldoet.

Aan deze programma's zullen altijd wijzigingen moeten gebeuren om ze aan elke specifieke situatie aan te passen. En hier zit een angeltje tussen het toetsenbord: die aanpassingen moeten gebeuren door één van die menselijke komputerspecialisten. En die kosten geld, veel geld. Indien er veel veranderingen optreden, loopt dit al gauw in de honderdduizenden franken. Dat is nog niet precies bekend, en zal dus een zorg zijn voor later. Ook de weerslag op de werkverdeling bij het personeel moet nog bekeken worden. (PB)

Hongerende studenten

ALMA — De laatste tijd was het organizeren van hongermaaltijden in de Alma erg in trek bij diverse studentengroepen. Vastenaktie, 11.11. 11-aktie, Vredeseilanden, Damiaanaktie... nog kandidaten? Ze volgen elkaar allemaal op.

Voor de Alma betekent dit natuurlijk heel wat ekstra werk. De schotel zelf vraagt natuurlijk niet zoveel zorg, maar het betekent nog altijd één schotel meer dan normaal. En dat allemaal in de 7 Alma's. Alma heeft die moeite er gerust voor over, mits er voldoende interesse vanwege de studenten is. Het aantal verkochte sobere maaltijden varieert van zo'n 150 tot 700 per dag. Op een totaal van 6 à 7000 schotels per dag is dit geen denderend sukses dus.

Achter het organizeren van zulke maaltijd zit de gedachte dat de mensen eens moeten aanvoelen hoe het is om 'sober' te eten, al is het maar voor één middag. Maar blijkbaar willen de mensen dat niet opbrengen. Ze geven liever 100 fr weg en kopen dan een rijkvoorziene schotel. Geld hebben ze toch genoeg en dat doet hen geen pijn. Solidariteit ja, zolang het ons niet raakt.

Wat levert zo'n sobere maaltijd op? Alma geeft het verschil tussen verkoopprijs en de grondstofprijs aan het projekt. Die opbrengst is zo'n 25-30 fr per schotel. Vermenigvuldigd met bv. 150 is dat 4500 fr, wat nu toch niet zoveel is, als je weet dat 11.11.11 een slordige 300.000 fr rondhaalt aan de universiteit.

Daarom vraagt de Raad van Beheer van Alma aan de organizatoren van sobere maaltijden om: ten eerste, indien mogelijk de krachten wat te bundelen; ten tweede, de sobere maaltijden voldoende te ondersteunen met publiciteit en animatie; en ten derde, niet meer te pas en te onpas een hongermaaltijd te organizeren. (PB)

Inzicht vormen

Van 24 tot 28 mei organizeert Iteco, het vormingscentrum voor ontwikkelingssamenwerking, een kursus over animatie. Animatie en bewustmaking zijn steeds terugkerende begrippen in allerlei ontwikkelingswerk. Bijna altijd stelt zich de vraag hoe mensen inzicht verwerven in hun levensomstandigheden. Wanneer nemen zij de situatie in handen om ze aktief te verbeteren?

De kursus wil, vanuit praktijkervaringen, het begrip "animatie" uitzuiveren, verschillende methodes (Cardijn, Freire, Sarvodaya-Shramadana...) aanreiken en een bezinning op gang brengen over de plaats van de vrijwilliger/animator in dit geheel. Hierbij gaat bijzondere aandacht naar de situatie in de Derde Wereld.

De cyklus gaat door in het Withuis-Volontariaat te Haaltert (Heldergem). Voor informatie en inschrijvingen kan men terecht op onderstaand adres:

Iteco
Lakenstraat 76
1000 Brussel
02/218.31.67

AGENDA

Donderdag 5 mei

20.00 u. LITERATUUR ***Nathalie Sarraute.*** Lezing door J. Poulin. In 't Stuc. Org. Univ. Werkgroep Literatuur.

20.30 u. VLAAMSE FILM ***Maria Danneels of het leven dat wij droomden*** (1982) van R. De Hert. Aud. Ves. Inkom 50/70. Org. DAF.

23.00 u. KONCERT ***Wortel.*** Kaffee Ziggy (Brusselsestraat tegenover Camillo Torres). Inkom 20 fr.

Maandag 13 mei

20.00 u. TEATER ***Glengarry Glen Ross van D. Mamet*** door KVS. Stadsschouwburg. Inkom 80-260.

20.30 u. TEATER ***The Philanderer*** door Maatschappij Discordia. In 't Stuc. Inkom 140/200. Org. Kura.

Dinsdag 14 mei

20.30 u. TEATER ***"De snob"*** door Maatschappij Discordia in 't Stuc. Inkom 140/200. Org. Kura.

20.30 u. FILM ***Il Pap' occhio van R. Arbore*** (1980). Aud. Ves. Inkom 50/70. Org. DAF.

22.30 u. FILM ***L'imitation du cinéma*** (1960) M. Mariën. Aud. Ves. Org. DAF.

Donderdag 16 mei

20.00 u. LITERATUUR ***Elsa Morante*** door A. Warrinnier in 't Stuc. Org. Univ. Werkgroep Literatuur.

21.00 u. KONCERT ***Scochkeaded Peters*** in 't Stuc. Org. VZW Chestnut three en J.J. Records.

TENTOONSTELLINGEN

't GEFLATTEERD PORTRET, Ravenstraat 21-23: Instants van Jan Vierstraets. Tot 31 mei.

DE WITTE TELPERION, Naamsestraat 46: Jean De Bolle met schilderijen, tekeningen, etsen en kollages. Tot 7 juni.

EMBRYO, Naamsestr. 49: Hedwig Luyckx: olie, akwarel en email. Tot 31 mei.

GALERIJ PERSPEKTIEF, St. Antoniusberg 3: schilderijen van Martin Baeyens. Tot 30 mei.

ZOEKERTJE : gratis.

De redaktie behoudt zich recht voor om zoekertjes niet te plaatsen.

Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan 's Meiersstraat 5